

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bjerre, Jens.
Titel Title:	<u>Hans Peter paa Langfart : Fortælling for Børn.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus : Danmarks Lærerforenings Forlag, 1909
Fysiske størrelse Physical extent:	133 s.

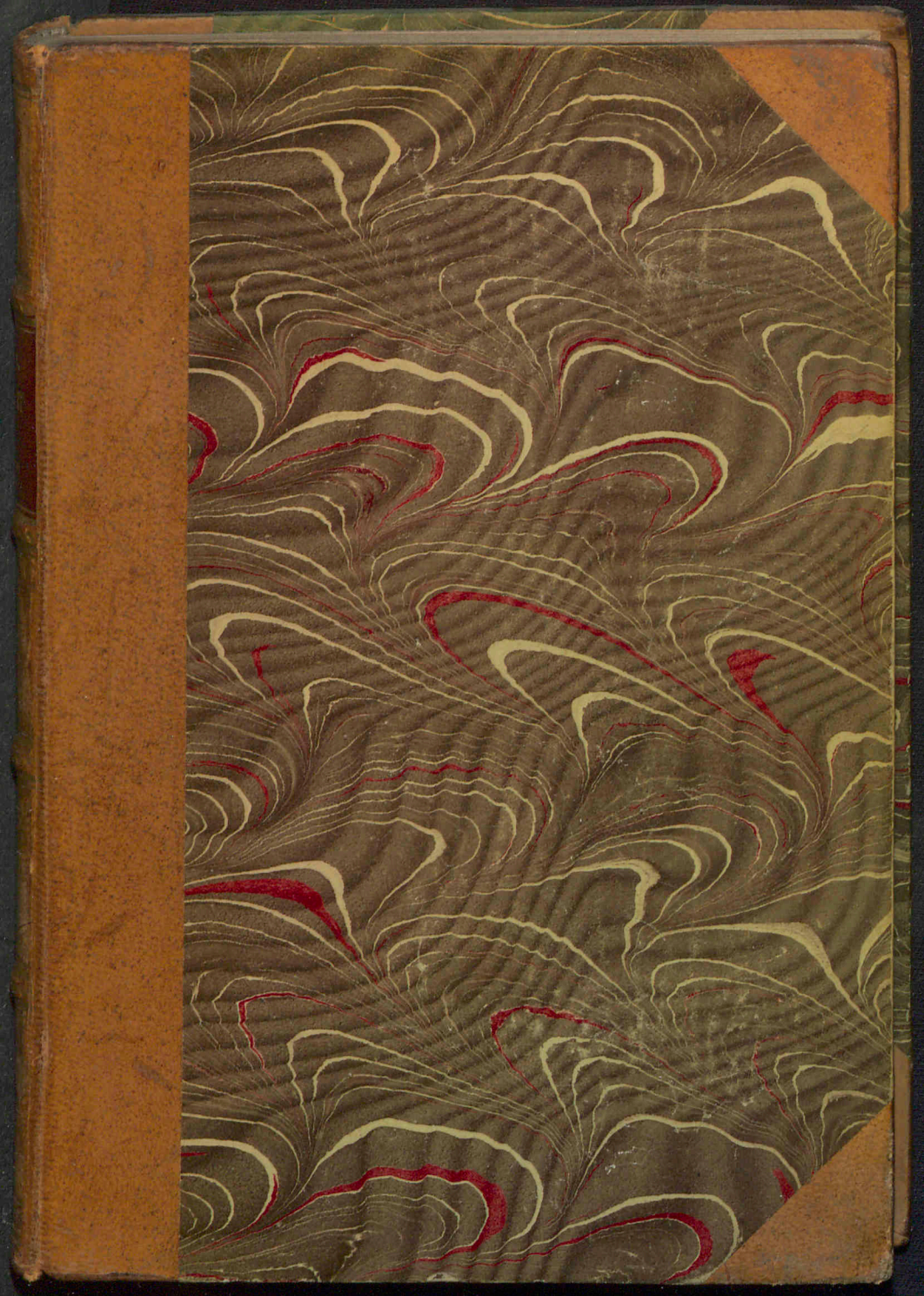
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

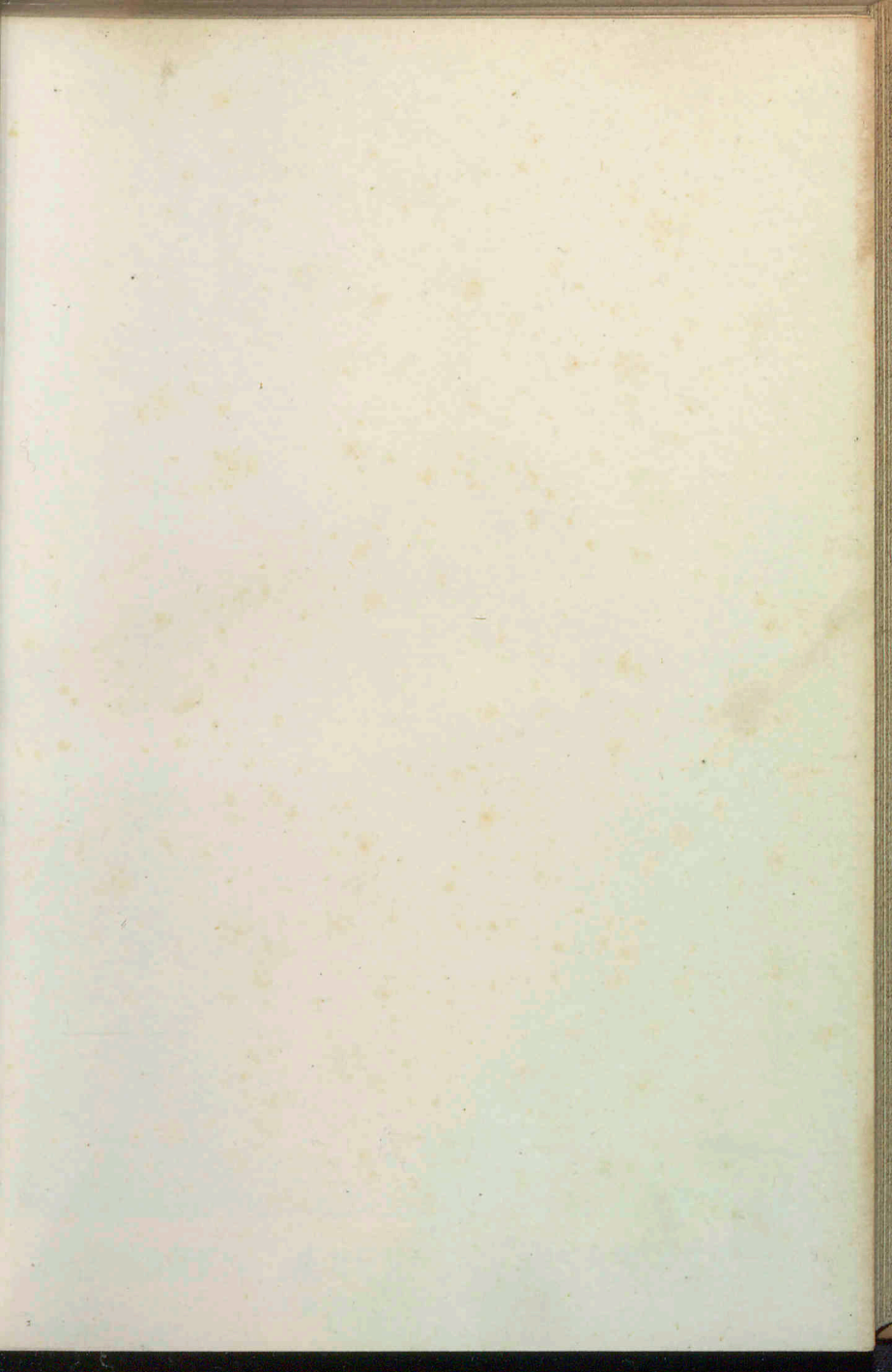
15, 293-8

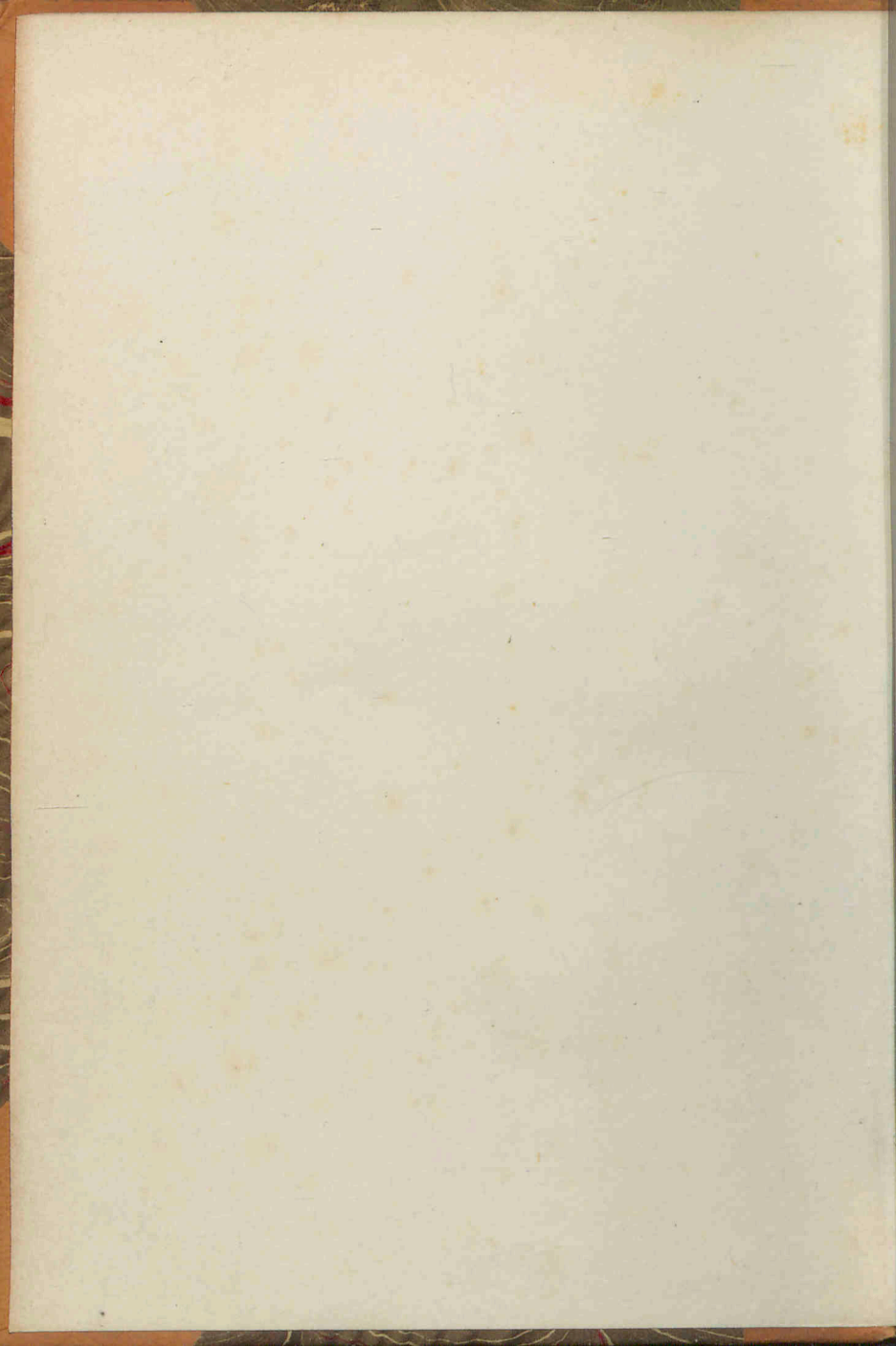
Det Kgl. Bibliotek

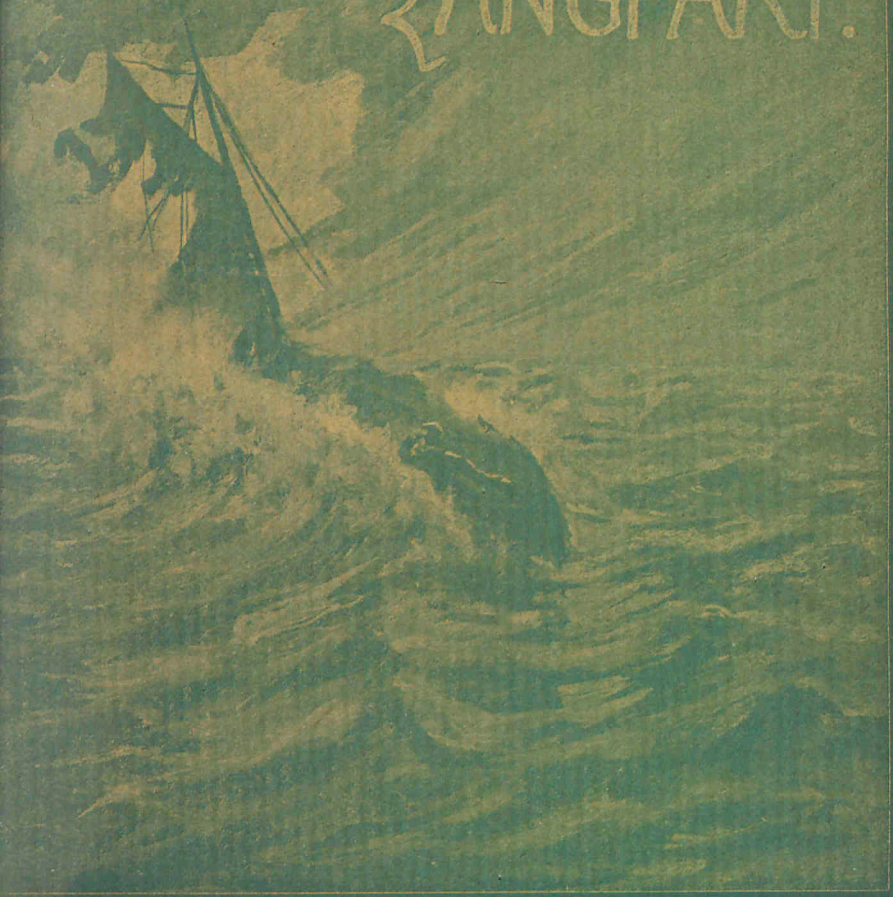
130025488785

HANS PETER PAA SANGFART.

DANMARKS LÆRERFORENINGS FORLAG

(FORLAGET AF 1907, A/s)

BROPALÆ

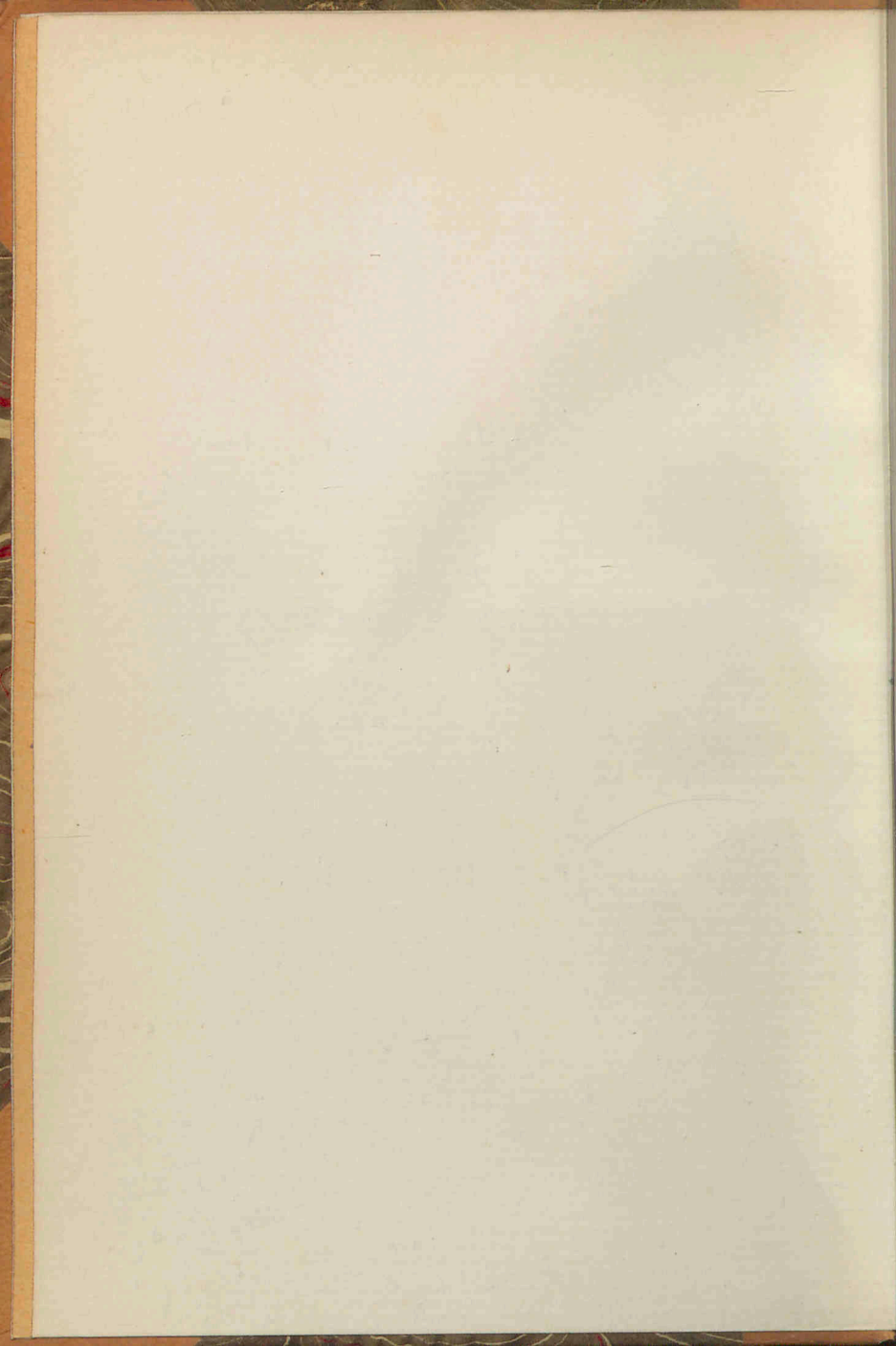

AARHUS

HANS PETER PAA LANGFART

1910 L 860

HANS PETER PAA LANGFART

FORTÆLLING FOR BØRN

AF

JENS BJERRE

AARHUS

DANMARKS LÆRERFORENINGS FORLAG

(FORLAGET AF 1907, A/S)

MCMIX

BUSCH & PETERSEN - AARHUS

I.

Solen forberedte sig til at staa op. Det var sidst i Maj, saa den havde Dagen i Forvejen haft en lang og anstrengende Tur, og den havde kun faaet lidt Søvn i den korte, lyse Nat. Den gned Øjnene, strakte sig og lavede surt Ansigt, og det maatte den være færdig med, inden den stak Hovedet op over Jordranden. Vinden strøg sagte hen over Klitbakkerne, kærtegnede Marehalmen og prøvede paa at sætte denne i en svag, bølgende Bevægelse, men det mislykkedes som Regel.

Inden for Klitrækken laa syv smaa Huse i en Klump, i det yderste af dem boede Hans Peter tillige med sine Forældre og

sin lille Søster Marie, en Stump paa fire Aar.

Hans Peter og Marie laa i den ene af de to Senge med Sirtsesgardiner for, Forældrene i den anden. Hans Peter gned ogsaa Øjnene, men han var mere hurtig i Vendingen end Solen, han var oppe og ude i Døren i den bare Skjorte, længe før denne var færdig til at hilse paa ham. Som en gammel, erfaren Fisker stak han Næsen lidt til Vejrs og kiggede efter Skyerne, men der var ingen.

Derefter trippede han ind og vækkede Forældrene, nu skulde det store Slag staa. Faderen havde to Dage i Forvejen baaret en tung Byrde Fisk op fra Stranden, var gledes ned af en lille Sandskrænt og havde brækket det ene Ben. Det havde i længere Tid staaet med daarligt Fiskeri, saa der var Smalhans til Huse. Hans Peter, der var tolv Aar, havde det meste af den foregaaende Sommer fisket med sin Far, han var vant til at føre en Aare, rebe et Sejl og styre

en Baad, og nu havde han Aftenen i Forvejen ligget længe og spekuleret paa, om han ikke kunde faa Lov til at gaa ene ud paa Torskefiskeri. Han havde ligget og udmalet sig, hvorledes han for en frisk Brise kom sejlene ind mod Stranden med Baaden halv fuld af Fisk, han følte sig allerede som Familiens Forsørger.

Men nu gjaldt det som sagt det store Spørgsmaal: vilde han faa Lov dertil? Ængstelig vækkede han Førældrene og begyndte at fortælle om, hvor fint Vejret var, og efter megen Omsvøb kom han frem med sit Ønske. Moderen maatte ud at se paa Vejret ogsaa, og efter nogen Snakken frem og tilbage fik Hans Peter sin Vilje sat igennem. I en Fart kom han i Tøjet, Moderen lavede en Taar Kaffe og smurte lidt Mad. Han slugte Kaffen, han havde Feber i Kroppen for at komme af Sted. Et Øjeblik efter fik han Madtejnen og Snøren i Rygkurven, og

med denne paa Nakken gik det ned over Klitterne, ned mod Skagerak.

Til daglig satte Hans Peter Næse-spidsen lidt til Vejrs, men i Dag stak han den højere end sædvanlig, Øjnene tindrede med et vist overlegent Udtryk. Kasketten sad paa Snur, et Par Krøller stak op foran den. Hænderne havde han dybt i Bukselommerne til Trods for, at han tog lange Skridt.

Da han kom saa vidt, at han kunde se Baadene ved Stranden, kom der et tilfreds Glimt i de mørkeblaa Øjne — han var første Mand paa Pletten! Han smed Rygkurven og slæbte Aarerne ned til Vandet. Havet var roligt, kun nogle lave Bølger gled ind mod Havstokken og løb tilbage igen med en dyb sugende Rullen, der gav en egen højtidsfuld Stemning. Hans Peter var ligesom blevet lidt mindre.

Søren Lyng og Niels Hvas, to Naboer, kom ned til Baadene.

„Naa, Hans Peter,“ sagde Søren, „skal Du nu være ene om det?“

„Ja,“ svarede Hans Peter og strammede sig vældig op. „Min Far kan jo ikke.“

„Hvordan har han det?“ spurgte Søren.

„Aa Tak, han har det rigtig godt, men det vil jo tage nogen Tid, inden han kan gaa igen.“

„Ja, ja,“ sagde Niels, „Du er jo en stor Dreng nu.“

Det mente Hans Peter ogsaa.

De fik Baadene slæbt ned til Havet. Hans Peter fik nogle store Sten anbragt i sin, Søren kom med en, han knap kunde bære.

„Du skal have ordentlig Ballast,“ sagde han. „Man kan aldrig vide, hvordan Vejret bliver, inden man kommer i Land.“

Sejlene kom op, og Hans Peter stillede sig ved Bagstævnen, han var lidt beklemmt, der laa noget tungt for Brystet af ham. Bølgerne kom dovent glidende, væltede sig mageligt forover i Havstokken, skød lidt op paa Strandbredden, løftede Baadens Forstævn en Smule og rullede der-

efter tilbage. Paa en af de største skubbede han Baaden lidt ned, der kom een til, atter et Skub. Paa den næste flød Baaden, han løb en tre—fire Skridt med den og hoppede saa op. I en Fart fik han Roret hængt og Rorpinden paa.

Baaden gled rask frem, der kom flere Folk ned til Stranden, den ene Baad skød ud efter den anden, og snart stævnede mange til Søs, nogle i samme Retning som Hans Peter og andre med lidt mere østlig Kurs. De sidste vilde ud paa et Stenrev, som laa omtrent halvanden Mil fra Land.

Da han var kommet en Kvartmil ud, tog han Sejlene ned og fik Snøren i Vandet, og det varede ikke længe, inden han fik fat i en Torsk, der faa Sekunder efter laa og sprællede i Bunden af Baaden. Det var en stor Krabat. Krogen ud i en Fart. Hans Peter saa paa Fyren og gav sig i Færd med at regne ud, hvor mange af den Slags, der skulde til for at skjule Ballaststenene. En Snese vilde

hjælpe svært. — — Nu var der een, der nappede, nej, den gik af!

Solen var imidlertid kommet op, den nikkede til Hans Peter og smilede.

„Vi to, vi er ikke morgengnavne.“

Den skinnede lige ind i hans Ansigt og varmede saa dejligt, den skinnede ogsaa paa Vindens brede Ryg, saa denne blev doven og knap gad røre sig, den skinnede paa de viltre Smaabølger, saa de blev helt snaksomme. De skvulpede muntert mod Baadens Sider og pludrede ivrigt i Munden paa hinanden. Hans Peter halede Snøren op og ned, men der var ikke Spor af Bid. Imellem gik det i Staa, mens han lyttede til Bølgernes Passiar, der drejede sig om Havdybets Herligheder: sunkne Vrag med Kister fulde af Guld, store Ravstykker og Havmandens perlemorssmykkede Sale. Saa hev han igen i Snøren, men der var intet.

Saadan gik det en Tid, derpaa halede han Tejnen frem og trøstede sig ved noget af dens Indhold. Det blev varmere

og varmere — nej, der blev intet i Dag herinde paa det grunde Vand. Det var nok meget bedre ude paa Dybet. Havde han bare været derude! Det var da ogsaa ærgerligt at komme hjem med denne ene Torsk. — Mon det ikke kunde gaa at sejle ud til de andre, det var jo saa godt Vejr? — Nej, det gik vist ikke! Med et stille Suk tog han fat igen, men lige meget hjalp det. Han stirrede ude efter. Mon de nu sad derude og fik mange Torsk? I Dag kunde de da være der for Vind og Strøm. Forleden Dag havde Far og han fanget 40 derude, medens de ingen havde faaet herinde. Bare det kunde gaa at sejle derud! Saa kom han til at tænke paa Far, der laa hjemme i Sengen, og paa, at det kostede mange Penge, og Føden skulde de da ogsaa have. Hvordan skulde de faa alt dette, naar han ingen Ting tjente? — Nej, det fik ikke hjælpe! Han tog en rask Beslutning, fik Sejlene op, og ud gik det, ud over det store Hav.

Det gik med rigtig pæn Fart. Han vidste godt, hvor Stenbunden var, han havde været der tit med sin Far, baade paa Torske- og Hummerfiskeri. Saa snart han kom der, tog han Sejlene ned et godt Stykke fra de andre Baade.

Jo, her var det bedre, han fik straks to Torsk, der fik Plads ved Siden af deres døde Kammerat. Saa holdt det op.

En halv Time laa han og drev udad. Han saa nok, de andre roede et Stykke ind, men hans Far plejede at drive, til han traf Fisk eller kom til Yderkanten af Stenene.

Nu kom der da en igen, og straks efter atter en. I Løbet af et Kvarters Tid havde han hele syv. Et tilfreds Skær lagde sig over hans Ansigt, og han begyndte atter at tænke paa Fremtiden.

Saa kom der tre lige efter hinanden. Hans Peter blev ivrig, Snøren kom ud i en Fart. Det gav et vældigt Ryk, han rykkede igen, men den gav sig ikke.

„Hvad er den a’?“ sagde Hans Peter.

Det var blevet et Slags Mundheld for ham siden sidste Sommerferie, da havde Naboens haft en Københavnerdreng. Han og Hans Peter havde været fine Venner, Hans Peter havde beundret og af bedste Evne efterlignet ham, men det var faldet af ham igen altsammen, saa nær som Slagordet „Hvad er den a'“.

Hans Peter opdagede dog snart, at den var af Sten. Det var Bunden, han havde faaet fat i. Hurtig fik han de forreste Aarer ud og roede op mod Vinden. Det kneb, da det havde begyndt at blæse en Del, men efter noget Slid kom han dog saa langt op, at Snøren strammedes. Han fik fat i den, og med et rask Tag var den løs.

Saa begyndte han igen, og det gik rigtig godt. Søerne blev mere livlige, vendte af og til det hvide ud, Baaden hoppede og gyngede, der kom Liv i det, Hans Peter var svært optaget.

Da han kom til det yderste af Stenene, laa der tyve Torsk i Baaden. Han rettede

Ryggen og saa sig om. Der stod en stor, mørk Sky inde over Land, næsten som en Tordensky. Han saa efter de andre Baade, de var borte. Der kom som en Følelse af Forladthed over ham, han hev et Par Gange efter Vejret. Saa opdagede han dem, de krydsede hjemad og var mere end halvvejs inde mod Kysten. Det maatte være Skyen, de var bange for. Hans Peter blev ilde til Mode, men han var straks klar over, at der kun var een Ting at gøre. Saa hurtigt han kunde, hængte han Roret og satte Sejlene. Han stod østover, det var stiv Fuldsejlskuling, Baaden skar godt frem, han sad med Fokkeskødet i Haanden og maatte fire imellem. Han havde nok at gøre med Sejl og Ror, men alligevel skelede han ofte ind efter Skyen, der blev større og større, mørkere og mørkere.

Nu kom der et Tordenskrald — og nok eet. Skyen var næsten oppe over ham. Baaden kunde ikke bære Sejlene.

Det kunde vist heller ikke gaa at lade dem blive staaende, Vinden kunde komme pludselig i en saadan Tordenbyge. Han firede Skøderne af, men lige i det samme kom Vinden jagende, hylende og smeldende. Baaden kastedes over paa Siden, saa Vandet strømmede ind. Han sprang op i Forstævnen, rev Fokken ned, og vendte sig derpaa mod Masten. Storsejlet slog, baskede og skraldede, som alle onde Aander sled i det. Han bøjede sig for at løse Faldet, det gav et Skrald og et Brag, og da han saa op, var Sejlet revnet fra øverst til nederst. Han rev det ned, lod Stumperne ligge og daske i Vandet udenbords, mens han fik Ankeret klaret og hev det ud. Linen surrede over Rælingen, og der — der gik Tampen! Han greb efter den, men kunde ikke naa. Bølgerne sendte ham en Skvat lige op i Ansigtet. Tordenen buldrede og knaldede, Vinden hylede og peb, Tovværket klappede og bankede mod Masten, Bølgerne sprøjtede over Baaden, og Sejlstumperne

baskede og piskede i Vandet. Han fik dem samlet ind og baade dem og Fokken surret fast. Imens tumlede Tankerne med Stillingen, han var bange for at lade Baaden blive liggende paa tværs i Søen, der havde rejst sig meget. Han kom til at tænke paa, at Faderen havde fortalt, hvorledes han engang havde lænset en Tordenbyge af for den bare Mast. Han fik Rorpinden paa, satte Roret haardt i Borde, en Sø tværede Forstævnen ned i Læ, Baaden faldt af og satte Fart. Han maatte anvende al sin Magt for at faa den lige i Søerne, men da dette var naaet, gik det helt godt, Baaden fór af Sted som en Pil, om Kap med de skummende Søer, der voksede og blev til hele Vandbjerger.

II.

Den første, der opdagede den kommende Tordenbyge, var Hans Peters Moder. Hun havde hele Formiddagen haft et vaagent Øje med Himlens Udseende, og det var med beklemt Hjerte hun saa den mørke Sky med de krusede Hoveder, hun havde ikke Øjnene fra den, og da den første svage Buldren naaede hendes Ører, smed hun Vadsketøjet fra sig og løb ind til Frants, som laa i Sengen.

„Det tordner!“ udbrød hun med Skræk i hver en Mine.

Roligt, ligesom lidt sagtmodigt kom det fra Sengen:

„Ja, jeg har hørt det.“

„Bare det ikke skal blive slemt! —
Jeg løber ned til Havet!“

Og ud af Døren fór hun.

Hun tog lange Skridt og løb imellem, kiggede om mod den truende Sky, der som Løven forkyndte sin Nærhed med rullende Brøl. Den kom højere paa Himlen, og det begyndte at blæse. Det sidste var hun klog nok til at kunne vurdere. Naar Vinden kom saa jævnt, var det lettere for Baadene at vinde hjem, før det værste af Bygen kom.

Hun naaede ned til Stranden. Fire Baade laa i Havstokken, og fem kom uden for Revlerne. Paa et Øjeblik saa hun, at Hans Peter ikke var mellem disse. Hun stirrede og stirrede ud over den store, mørke Flade, der genspejlede Tordenskyens blaasorte Farve.

Der var intet at se!

Hun styrtede ned til en Del Fiskere, som var ved at bjerge en af Baadene.

„Hvor er Hans Peter?“

Hendes Stemme var haard og skæ-

rende, som vilde hun kalde Fiskerne til Regnskab.

En af de ældste vendte sig om mod hende og sagde med bevæget Stemme: „Ja, vi har talt om ham, og vi er bange for, at det var ham, der gik ud paa de østre Sten. Der gik en Baad, da vi havde været ude et Stykke Tid. Dengang tænkte vi ikke paa, at det var ham, men det maa det nok være alligevel.“

Hulkende udbrød Mathilde: „Aa, hvad skal det dog blive til!“

Fiskerne stod helt tavse en Tid, saa gik en af Naboerne hen og lagde sin Haand paa hendes Skulder og sagde formanende: „Nu skal Du tage det med Ro, Mathilde, det er jo ikke sikkert, det bliver saa slemt Vejr, og Du ved, at den, Gud vil bevare, han er uden Fare.“

Hun forstod den gode Mening, hvori Ordene blev sagt, men hun tænkte kun paa sin Dreng, som ene laa derude paa de hoppende Bølger! — Havde Frants endda været med, han kunde anderledes

have klaret det med sin Erfaring og sin Dygtighed. Han havde saa tit været ude, naar det kneb, men hendes Dreng, der nok var dygtig, men alligevel saa ung og uerfaren, hvad skulde han gøre?

Som halvførstyrret stod hun og stirrede ud over de vippende Bølger.

Saa kom der en Baad forbi Hagen eller Næsset, vel en Kvartmil til Søs. Den kom for rebede Sejl bidevind vestover.

„Der har vi den første derudefra,“ sagde en af Fiskerne. „Du skal se, han er der ogsaa snart, han sejler godt.“

„Hvor mange er gaaet derud?“ spurgte en af de andre.

„Der gik fire før Hans Peter,“ lød Svaret.

Nu kom der nok en forbi Hagen lidt længere ude. Saa gik den første over Stag og kom indover. En tredie viste sig og lidt efter den fjerde, men ingen Hans Peter.

Mathilde drog Vejret lettere, da hun

saa, at Baadene derude fra var saa langt inde, men da de fire var kommet til Syne, og der ikke viste sig flere, kom Ængstelsen med fornyet Styrke. Med lange, lidt slæbende Skridt gik hun langs Stranden, hen mod Hagen, for at hun derfra kunde se længere mod Øst.

En Del af Fiskerne gik bagefter.

Saa kom de første Stød jagende over Klitbakkerne, peb i Marehalmen og susede saa uheldsvangert, at Mathildes Ben rystede under hende, og hun maatte gøre en Kraftanstrengelse for at kunne gaa videre.

Det var Fortroppen, og lige i Hælene paa denne kom hele Styrken med fuld Musik. Vinden rev og sled i hendes Klæder, skraldede for hendes Ører og piskede Sand og Smaasten ind i Ansigtet.

Sejlene derude forsvandt, uvilkaarligt standsede hun og stirrede efter Baadene. Jo, hun kunde se dem, de vippede op og ned, havde Stævnen vendt mod Land.

En Del af Fiskerne indhentede hende.

„Det er et frygteligt Vejr!“ raabte en af dem.

Mathilde svarede ikke, Ansigtet var som forstenet. Det var som Tordenskraldene skulde knuge hende til Jorden, som vilde Benene ikke længere gøre Tjeneste.

De stod alle og saa efter de fire mørke Pletter.

„De glider Øst paa,“ bemærkede en, „de kan ogsaa bedst ro, naar de holder Stævnen noget fra Vinden.“

Saa gik man igen, og Baadene fulgte med. Det gik langsomt, man var ikke klar over, om Baadene kom indad eller ikke. Meningerne herom var delte.

Mathilde sagde intet, og ingen talte til hende. Hvad skulde de sige? Men de følte alle med hende, og hun forstod det.

Der kom nogle store Draaber, og snart styrtede Regnen ned og dækkede for Udsigten. Havet røg af Vandet, der stod en hvid Damp hen over det.

De fortsatte Vandringen, indtil Regnen

og Tordenskraldene pludselig hørte op, og Vinden var som blæst bort.

Der blev en underlig Stilhed. Luften var saa ren og let. Havde Mathilde ikke været saa drivvaad, havde hun maaske troet, det hele var en Drøm. Men de vaade Klæder talte tydeligt nok, og et Par fjerne, rullende Skrald bekræftede deres Udsagn.

Nu kom Baadene atter til Syne, man kunde ikke se, de havde nærmet sig, men nu kom de hurtigt. De laa ud for det nærmeste Fiskeleje, og her roede de ind.

Søren og Niels kom først. De var helt opkogte i Ansigtet af Anstrengelse. De blev siddende paa Kanten af Baaden, havde knap Kræfter til at lette sig.

De havde paa Vejen ind, og særlig efter at Bygen var drevet over, talt om den yderste Baad, og været noget ængstelige for dens Skæbne, fordi den fik Bygen saa langt ude. De havde natur-

ligvis ingen Anelse om, at det var Hans Peter.

Mathilde løb ned til Baaden og ænsede ikke, at den opskyllende Bølge gik hende til Knæerne, og Skørterne slæbte efter hende.

„Har I ikke set Hans Peter?“ jamrede hun. Pludselig gik det op for dem, hvem der var i den yderste Baad.

„Jo, det har vi vist nok,“ svarede Niels Hvas og fortalte, hvad de vidste. „Havde vi dog bare vidst, at det var ham,“ sluttede han, betaget af hendes Sorg.

Hun kastede sig ned over Baaden.

„Aa, min lille Dreng!“ stønnede hun, „nu ligger han derude og er druknet!“

Ved Synet af hendes Sorg, følte de to ligesom en Slags Beskæmmelse. De var jo sejlet fra ham, men de havde ikke haft den mindste Anelse om, at det var ham.

De andre Baade kom ind, men man lagde næppe Mærke til dem, deres Besætninger vidste jo ikke mere end Niels og Søren.

Den sidste stod og betænkte sig lidt, derpaa vendte han sig mod Niels og sagde langsomt: „Skal vi ikke tage den store og gaa ud og se efter ham?“

Det var Niels villig til, og en af de nærmeststaaende tilbød straks, at han vilde gaa med.

„Lad os saa skynde os hjem efter noget tørt Tøj og lidt Mad,“ sagde Søren.

„Nej,“ sagde han, der først havde talt til Mathilde, „I er trætte. Kristian og Mads er lette til Bens, de kan hente Tøj og Mad. Imens kan I faa Baaden færdig. Det skal tidlig nok blive Aften for Jer. Gaa I blot med det samme, jeg skal nok sørge for Baaden her og Fiskene.“

De indsaa det fornuftige i hans Ord, og sammen med tre andre skyndte de sig, det bedste de kunde, mod det hjemlige Fiskeleje, hvor de havde en stor Baad staaende parat til det begyndende Makrelfiskeri.

Mathilde gik med bøjet Hoved op over Bakkerne, til hendes egen store Sorg

kom nu det, at hun skulde bringe sin syge Mand det sørgelige Budskab. Hun maatte af og til sige til sig selv: „Du skal holde dig oppe, Du skal bære det og se at hjælpe Frants, Du er rask og han er syg.“

Det lagde lidt Balsam paa hendes Saar, at de trætte og mødige Nabøer gik til Søs for at lede efter hendes Dreng, men hun havde ikke Spor af Haab tilbage.

Saa løftede hun da Klinken og traadte ind. Hun havde ikke behov at fortælle noget, Frants læste det i hendes Ansigt. Han havde anet det, da hun blev saa længe borte.

„Er det forbi?“ fór det ud af ham.

Hun sank ned paa Sengen, tog hans Haand og fortalte, hvad hun vidste.

Han laa stille lidt, saa sagde han: „Du skal ikke være alt for bedrøvet, Mor. Han kan godt være i Behold, Stormen varede jo ikke saa længe. Du skal se, Vorherre har nok hjulpet ham.“

I Forening bad de to Ægtefæller for

deres bedste Eje her paa Jorden, og det var, som dæmrede et svagt Haab hos Moderen.

— — —

For fulde Sejl gik de tre Fiskere ud fra Land, og imens fik de noget tørt Tøj paa. De styrede Øst for Stenene, mens de drøftede Drengens Skæbne. Søren og Niels var snart enige om, at han var godt en halv Mil Øst for Stenene og noget inden for disse, da Bygen kom.

De styrede derfor mod dette Sted for det Tilfælde, at Baaden skulde være kæntret, hvad der vel var mest sandsynligt.

Vinden friskede, og da Baaden bar baade Klyver og Topsejl, løb den en stærk Fart.

De nærmede sig Stedet, hvor de antog Hans Peter var, da Bygen begyndte. Søren styrede, og de to andre stod oppe paa Tofterne og spejdede hver til sin Side.

De talte en Del om, at Baaden maa-ske var gaaet til Bunds paa Grund af Ballaststenene.

Saa sejlede de udad, stadig med Vinden, men skiftevis i halv østlig og vestlig Retning. De stirrede, saa Vandet stod i Øjnene, men der var stadig intet at se.

„Hvad er det?“ raabte Niels med eet og pegte ud over Havet.

De andre fulgte Retningen, men blev snart klar over, at det var et Skib langt ude.

Solen gik ned, Mørket sænkede sig og skjulte den fjerne Sejler. Det var ikke ret længe, de saa den, men de havde dog paa Følelsen, at den gik Vest paa.

„Der er vist ikke noget at gøre,“ mente Niels.

De andre havde heller ikke stort Haab, men de blev enige om, at de vilde vente til næste Morgen, da Vejret nu saa stadigere ud.

„Skal vi blive ved at sejle?“ spurgte Poul, den tredie Mand.

„Det kan ikke hjælpe,“ mente Søren,
„saa ender vi jo i Norge i Morgen.“

„Maaske vi helst maa kaste Anker,“
bemærkede Niels.

Der var en længere Pavse i Samtalen,
Mørket blev tættere. Søren, som sad ved
Roret, lod Baaden løbe til Vinden, og
stiltiende tog de andre Sejlene ned.

„Jeg tror, at vi helst maa drive hele
Natten, saa kan vi se efter ham paa
Hjemvejen i Morgen. Vi tænder Lygten
og sætter den godt til Vejrs, saa kan han
da se os, dersom han er levende og ikke
alt for langt borte.“

Saa drev de derude i Natten, Baaden vip-
pede, og Lygten svingede frem og til-
bage.

De sad stille og tænkte hver paa sit.
Men efter nogen Tids Forløb, gjorde Træt-
heden sig gældende, og de blev døsig.
De delte Natten mellem sig, og snart
sov de to paa Bunden af Baaden, me-
dens den tredie sad og stirrede ud i
Natten. Paa Grund af det lyse Skær

mod Nord kunde han se et Stykke i denne Retning.

Da Dagen brød frem, var de modløse og utilpasse. Der var ikke andet at se, end de hoppende Bølger rundt om dem, og et Par Øer, der hvor Landet skulde ligge. Der var en stiv Vind. De fik Sejlene op, og Slag i Slag gik det indad.

Hen paa Eftermiddagen kom de hjem. Mathilde og en Del Fiskere var nede at tage imod dem. Skønt Mathilde ikke vilde tilstaa det for sig selv, havde hun dog næret et svagt Haab om, at de skulde bringe hende Sønnen.

Da hun saa Baaden og de tre Mænd med alvorlige Miner, følte hun som et Stik i Hjertet. Dog samlede hun sig saa meget, at kun kunde takke dem, og derpaa begyndte hun for anden Gang den tunge Vandring hjem til sin syge Mand..

III.

Det blev en voldsom Fart, Hans Peter førtes af Sted med. Mens Havet brølede og skummede om ham, banede Baaden sig Vej som med Fortvivlelsens Raseri. Han maatte anvende al sin Kraft for at styre den.

Stormen jog ham af Sted, og snart begyndte Regnen at piske ned, mens Tordenskraldene rullede hen over Havet.

Det var heldigt for ham, at han aldeles ikke havde Tid til at tænke. Hver Muskel og næsten hver Nerve var i Bevægelse for at holde Baaden lige i Søerne.

Pludselig sagtnede Tordenvejret, Regnen hørte op, og det blev næsten blikstille.

Hans Peter rejste sig, han kunde lige skimte de højeste Punkter af Landet. Han var gennemblødt, og han var træt efter den stærke Spænding og de voldsomme Anstrengelser.

Aa, hvem der nu havde været hjemme! Hvad mon Far og Mor og lille Marie tænkte? — Mon han nogensinde kom hjem igen?

Han saa sig uvilkaarligt rundt efter Hjælp, men der var intet levende at se med Undtagelse af et Par Maager, der kredsede et Stykke borte. Han saa paa Torskene, de laa der saa døde og slatne, og de interesserede ham ikke mere.

Mon han ikke kunde ro Baaden?

Han fik Masten lagt ned og Aarerne ud. Det vilde ikke rigtig gaa, Baaden arbejdede saa stærkt, at han ikke kunde faa ordentligt Tag. Han tog fat af alle Kræfter, men han var ikke sikker paa, at det gik fremad. Det satte igen paa Vinden.

Nej, det kunde ikke nytte. Han tog Aarerne ind og gav sig til at undersøge

Storsejlet, bare han havde haft noget at sy det sammen med. Han tænkte og tænkte, men kunde ingen Udvej finde. Mismodig lod han Hænderne synke ned i Skødet. Han var sulten, fik fat i Tejnen, Der var tre Stykker Mad. Han fortærede halvanden, mere turde han ikke spise paa een Gang.

Det blev en stiv Kuling, stadig lige inde fra Land. Under alle Haande Tanker drev han i flere Timer, sultede og frøs, frøs og sultede, skottede imellem til Tejnen, men han turde intet spise, før han var nødt til det. Ofte spejdede han omkring sig efter Skibe, men der var ingen.

Han syntes, det begyndte at mørknes, og han gruede for Natten.

Hvad var det? Var der ikke noget, der langt nede mod Øst? Han rejste sig op. Jo, der var noget. Blodet fik stærkere Fart gennem Aarerne, han syntes ligefrem, det varmede lidt.

Han stirrede og stirrede, jo, det maatte være et Skib, det blev større og større.

Da der var gaaet en god halv Time, kunde han se, at det var et stort Skib, men det saa ud til, at det gik uden om ham. — Aa, dersom det sejlede forbi! Noget maatte der gøres, han havde jo Fokken.

Masten kom op, Fokken blev sat, og det gik med pæn Fart udefter.

Alligevel syntes han, at Skibet gled mod Nord.

Stumperne af Storsejlet maatte da ogsaa kunne trække, nu det gik med Vinden. Med en Del Besvær fik han dem op. Det var et bedrøveligt Syn, men det gik hurtigere end før, og mens Mørket begyndte at sænke sig, nærmede Skibet sig rask.

Han rejste sig, svingede med Huen og raabte, det bedste han kunde.

Nu var det lige ved, jo, de havde set ham, de vinkede!

Han havde ofte før sammen med sin

Far bordet Skibe for at sælge Fisk. Han drejede af og gik i Skibets Sejlretning med Storsejlsstumperne udfiret.

Skibet løb til Vinden, brasede bak, og Baaden kurede langs dets Læside. En Ende blev hevet ud til ham, han greb den og gjorde den fast ved Stævnen, en Lejter blev kastet ned, og han entrede op. En Matros førte Baaden agter, Skibet holdt fuld, faldt af og skød igen med udspilede Sejl vestover.

En halv Snes Mand samlede sig om den vaade, forfrosne og forkomne Hans Peter. Kaptajnen, en lille spinkel Mand med et fintformet Ansigt, mørkeblondt Overskæg og et Par mørke, skarpe Øjne, spurgte Hans Peter ud om, hvorledes han var kommet saa langt til Søs. Der kom et strengt Udtryk i Ansigtet, da Hans Peter fortalte, at han var sejlet ud paa Dybet, men det blev blidt, medfølende, da han fortalte om Faderen, der laa syg, og om Doktor og Medicin, der kostede Penge, de ikke havde.

Kaptajnen gav en Mand Ordre til at føre Peter ned og give ham noget varmt at spise. Derpaa befalede han en anden at gaa ned i Baaden og bjerge Mast og Sejl samt tage Fiskene op i en Pøs.

Saa vandrede han og anden Styrmand op og ned ad Dækket, mens de drøftede Drengens fremtidige Skæbne.

Skibet var Grønlandsfareren *Prins Frederik*, et stort Barkskib, der foruden Sejlføringen havde en Hjælpemaskine. Den var paa Vej til *Godthaab* og skulde ingen Havne anløbe paa Rejsen, men det var jo muligt, de kunde træffe et Skib, der gik til en nærmere Havn.

Da Hans Peter lidt efter kom paa Dækket, saa han helt kvik ud, skønt han fyldte lovlig lidt i den ny Dragt, der tilhørte Skibsdrengen.

Kaptajnen nikkede til ham og smilede.

„Naa, Hans Peter, hvad nu?“

Ja, det vidste Hans Peter ikke, han saa langt ind efter Land til, men Jyllands Kyst dækkedes af det frembrydende Mørke.

„Ja, der kommer Du vist ikke lige straks, men Du kan ogsaa godt blive hos os nogle Dage — Du kan jo betale for Kosten med Fisken, Du har. Den maa vi vel helst hjælpe Dig at spise?“

Det mente Hans Peter ogsaa. Han kom til at tænke paa Forældrene.

„Bare Far og Mor vidste, jeg var her!“

„Ja, det har Du Ret i, min Dreng. — Men vi skal se, hvad vi kan gøre.“

IV.

Næste Morgen var Hans Peter tidlig paa Dækket. Han havde igen sit eget Tøj paa, det havde Kokken tørret. Han kiggede efter Baaden, jo, den gik nok saa stolt i *Prins Frederiks* Kølvand. Der var intet at se, undtagen Himmel og Hav. Vinden havde været flov den sidste Del af Natten, men det begyndte igen at friske. Hans Peter gik rundt og betragtede det store Fartøj, der var nok at se paa, men han kunde ikke faa ud af sine Tanker, at Forældrene nu gik hjemme og troede, at han var druknet, og Faderen laa der med det brækkede Ben.

Ved Middagstid saa de et Barkskib, der gik bidevind sydover.

„Naa, Hans Peter, der gaar et Fartøj efter Danmark til, lad os snakke lidt med ham og høre, hvad han er for en.“

Flag gik op, og Flag gik ned. Lidt efter kaldte Kaptajnen paa Hans Peter.

„Nej, det var *Sirius* paa Vej til *Buenos Aires*. — Vil Du med den?“

„Nej Tak, det bryder jeg mig ikke om.“

„Ved Du, hvor det er henne?“

Jo, Hans Peter vidste dog, at det var i Sydamerika.

Norges Kyst blev synlig gennem den disede Luft. Vinden øgedes stadig. *Prins Frederik* gik for et Pres af Sejl, og da Maskinen hjalp til, gjorde den en stærk Fart. Kaptajnen havde tænkt noget paa at gaa ind til Mandal, men han opgav det. Det vilde sinke alt for meget, nu han havde den gode Vind, han kunde tilmed resikere, at han ikke kunde komme ud igen før næste Morgen.

Men Baaden der agter, den kunde ikke

blive ved at slæbe til Grønland, og slaa den løs kunde han ikke rigtig nænne for Hans Peters Skyld.

Ved Synet af Kysten derinde fik han en Ide. Han kaldte paa Hans Peter.

„Jeg tror, vi skal prøve, om ikke Baaden kan bringe Bud hjem til dine Forældre. Nu skriver jeg et Brev til din Far og fortæller ham, hvor Du er. Det lægger vi i Baaden og prøver, om den ikke kan drive ind til Norges Kyst med det.“

Det fandt Hans Peter ikke saa galt. Kaptajnen skrev, Hans Peter fik et Par Ord med. Det hele blev puttet i en Blikdunk, smidt ned i Baaden, og Fangelinen kappedes.

Hans Peter blev ved at se efter Baaden, saa længe den kunde skimtes. Da han vendte sig om, havde han Taarer i Øjnene — men den skulde jo i Land med Bud til dem derhjemme.

Saa fik de *Lindenæs* Fyr i Sigte.

„Nu skal vi prøve noget andet,“ sagde Kaptajnen.

Kursen blev ændret et Par Streger nordligere, og lidt efter gik Flagene atter til Vejrs. Kaptajnen og anden Styrmand stod hver med en lang Kikkert og spejdede mod Fyret, men der var intet at se.

„Det er da ikke, fordi Søen er fuld af Sejlere,“ sagde Kaptajnen lidt gnaven.

Der gik ti Minutter.

„Naa, der er det endelig!“ udbrød anden Styrmand, „nu er de da vaagnet!“

Saa gik Flagene igen op og ned, det kneb med at skelne dem, men efter en Del Besvær fik de fortalt Fyrmesteren derinde, at Grønlandsfareren *Prins Frederik* havde fisket Hans Peter i Skagerak, og at alt var vel om Bord. Dette telegraferede denne til Ritzaus Bureau i København. Derfra gik det igen pr. Telegraf ud til Bladene, og et Par Dage efter stod der i alle Danmarks Aviser:

Grønlandsfareren „Prins Frederik“ har fisket Hans Peter i Skagerak. Alt vel.

V.

Det var Søndag Morgen. Hans Peter var oppe i god Tid, men Solen var kommet først. Den smilede ned til ham, da han stak Hovedet op af Kappen.

Det var saa godt som stille, Vindene hvilede sig efter de foregaaende Dages Anstrengelser, eller maaske de tumlede sig under andre Himmelstrøg. Sejlene hang slappe, fyldtes imellem. Maskinen stønnede, som klagede den sig over, at den skulde være ene om at slæbe *Prins Frederik* gennem Vandet.

Hans Peter gik over mod Styrbord og saa ud over den høje Ræling. Omtrent 500 Alen borte laa et Isbjerg, der glitrede

i Solen, skinnede som Tusinde Diamanter. Det var som et Eventyrslot med Taarne og Tinder, Spir og Karnapper, alt af det skæreste, fineste Krystal i alle Kulører fra det klare, farveløse til det dybeste søgrønne. Hans Peter gjorde store Øjne, om ikke som Tintallerkener, saa dog som Tokroner. Det kan ogsaa godt være, Munden stod en lille Smule aaben.

„Hvad er den a’?“ udbrød han.

„Den er af det bare Sukker,“ svarede Kokken, som lige gik forbi. „Det er der, Kagekonerne henter deres Sukkerstænger. — Ved Du ikke, at Bjergene i Grønland er af Sukker allesammen?“

Det gik imidlertid op for Hans Peter, hvad det var. Længe blev han staaende som fastnaglet til Stedet og stirrede paa de prægtige Ismasser, der fortryllede ham, det var som en Aabenbaring fra en skønnere og renere Verden end denne.

— — —
Det gik op langs Grønlands Vestkyst,

høje, forrevne og snedækte laa Fjeldtinderne om Styrbord, muntre Smaahvaler vimsede om Skibet og sendte engang imellem Vandstraaler højt op i Luften. Smaa og store Isstykker, nogle som smaa Huse og andre som vældige Bjerger, drev rundt om dem, Sæler stak Hovedet op og gloede paa dem, som om de vilde sige: „Hvad i Alverden vil I her?“

Det var hen paa Eftermiddagen, Havet var omtrent isfrit, der var en svag Brise stik imod, saa *Prins Frederik* gik for Maskinen alene, Sejlene var beslaaet.

Pludselig blev det saa underligt stille om Bord.

Der var gaaet noget i Stykker i Maskinen. Af bare Ærgrelse over at den skulde være ene om Arbejdet, havde den gjort Strike. Der var ikke andet at gøre end at sætte alle Klude til og krydse sig frem, indtil Maskinen blev mere tjenstvillig igen. Dette blev gjort, og kort Tid efter stod *Prins Frederik* for alle Sejl vestover. Farten var ikke stor, men Lan-

det blev dog efterhaanden lavere og lavere. Man passerede enkelte Isbjerge, men længere ude øjnede man ingen, hvorfor Kaptajnen gav Ordre til at holde Kursen til Midnat, dersom der ikke indtraf noget.

Solen gik ned helt omme i Nordvest, men alligevel vedblev det at være temmelig lyst, da det var i de lyse Nætter, og disse er betydelig lysere deroppe end hernede i Danmark. Det var en prægtig Aften, Hans Peter havde ingen Lyst til at gaa til Køjs, han sad og hørte paa en af de vagthavende Matrosers Fortællinger fra dennes unge Dage, da han sejlede paa Kina. Fortælleren naaede lige at blive færdig, da han skulde afløse Udkigsmanden.

De var begge saa optaget af Historien, at de ikke lagde Mærke til, at der i den sidste halve Times Tid havde været en stærk Taage.

Da Matrosen gik paa Post, kravlede Hans Peter op paa Skanseklædningen i Læ og kiggede ned i Vandet, han sad

og holdt fast i en af Daviderne. Men uh! Det var ikke rart længere, denne kolde, klamme Taage! Han vendte sig om for at hoppe ned, men i det samme gav det et Stød, et Brag, saa Skibet rystede. Han tabte Balancen og styrtede bagover med et Skrig, greb for sig, men fik ikke fat. Han mærkede et Stød og noget flimrende, lysende for Øjnene. Maaske vilde han have skreget igen, men det kvaltes i Stødet og blev kun til et „Kva—ak.“

Og saa mærkede han intet mere.

Prins Frederik var løbet mod et Isbjerg. Der blev en farlig Staahej om Bord med Kommanderen, Raaben og Løben frem og tilbage. Efter en Del Mas fik man Forstævnen saa meget ud, at Forsejlene kom til at staa bak. *Prins Frederik* vendte Næsen bort fra Ismassen og gled igen fremover. Man fik alle Sager paa Plads og pejlede Pumpen, men der var intet i Vejen, *Prins Frederik* var tæt, den kunde staa for mere end det.

Da man næste Morgen var omtrent fem Mil borte, opdagede man, at Hans Peter var borte, men betragtede det som givet, at han var druknet.

VI.

”Hvad er den a’?”
Det var Hans Peter.

Det havde begyndt at dæmre i hans Bevidsthed. Det første, han mærkede, var Smerte i Ryggen og Hovedet, og saa frøs han. Han følte sig for, uh, hvor det var koldt og glat!

Hvor var han?

Taagede Forestillinger om en Seng med Sirtsesgardiner og en Køje uden Gardiner gled igennem hans Hjerne, men ingen af dem passede til Stillingen. Heller ikke hans sædvanlige Udbrud klarede Begreberne.

Men efterhaanden tog Omgivelserne

fastere Form, og han mærkede, at han laa paa Isen. Da denne Opdagelse var gjort, jog Forestilling paa Forestilling forbi hans indre Øje. Et kort Nu lammedes han af Skræk, det var som Blodet stivnede i Aarerne. Saa rejste han sig med et Sæt og skreg ud i Natten, ud i den kolde, klamme Taagenat, ud over det store Hav, som omgav ham paa alle Sider, men det var for sent, *Prins Frederik* var for langt borte, og intet menneskeligt Øre opfangede hans Nødraab.

Da han var hæs af at raabe, og han mærkede, det ikke hjalp, var det som Tankerne kørte i Staa, og han satte sig ned, helt sløv. Saa klaredes Følelsen af, at her kunde han ikke selv, her maatte Gud hjælpe, dersom han skulde reddes, og mens Taarerne rullede ned ad hans Kinder, raabte han i sin Nød til Himmels og Jordens Herre om Bistand, om Frelse fra den Død, som ventede ham herude paa dette øde Hav.

Det hjalp lidt; noget af hans gamle Mod paa Livet var ved at vende tilbage, og Selvopholdelsesdriften begyndte igen at virke. Forsigtigt undersøgte han Isen om sig. Ude ved Randen var der en lille Kam, den var han gledet ned af og derved kommet et Par Alen ind paa Isen i Stedet for at dumpe i Vandet. Længere inde var der en nogenlunde jævn Flade. Paa denne gav han sig til at løbe rundt for at faa Liv i de stivnede Lemmer. Det hjalp en Del, og med den stigende Varme kom der mere Fart over Tankerne, der naturligvis beskæftigede sig med Spørgsmaalet om, hvorledes han skulde komme derfra. Men det var det samme som at løbe Panden mod en Mur. Han travede rundt, til han blev træt, saa satte han sig paa en Iskant, og Mismodet overfaldt ham paany.

Medens han saaledes sad og faldt sammen, drev Taagen bort, og talløse Stjerner kom til Syne. Det var ham som en Hilsen fra den Gud, om hvis Hjælp han

havde anraabt, og det gav ham igen et Skær af Haab. Omme i Nordøst begyndte Dagslyset at brede sig, og mens han paany travede omkring, fik han et Overblik over sit Kongerige. Det var ikke stort, vel 200 Alen paa hvert Led, den Del, han om Natten havde taget i Besiddelse, var Sletteland, det øvrige var næsten utilgængelige Bjerge og Dale. Havde han været i en behageligere Stilling, vilde han have frydet sig over dets Skønhed, men nu havde han ikke Øje herfor. Rent uvilkaarligt kravlede han omkring mellem Isstykkerne, vel nærmest i Haab om at finde et eller andet.

Imellem spejdede han ud over Havet, men der var intet at se, undtagen et andet Isbjerg, der laa omtrent 300 Alen borte.

Solen stod op og sendte et Mylder af Straaler ned over Jorden. De hoppede hen over Havets letkrusede Flade, kysede Bølgerne og var borte igen, andre legede Tagfat mellem Isbjergenes Kupper, og nogle af dem skinnede lige ind

i Hans Peters sørgmodige Ansigt. De anstrengte sig efter bedste Evne for at live lidt op i det, og det lykkedes dem ogsaa i nogen Maade.

Da Hans Peter havde undersøgt sit eget Rige, kom Raden til Nabolandet. Han satte sig paa en Isknold og spejdede derover. — Hvad var dog det? — Var der ikke noget gullighvidt, som bevægede sig derovre? Jo, det kunde ikke fejle, det maatte være et Dyr, en Isbjørn — jo, nu kunde han tydeligt se det.

Først kom der som et Stænk af Glæde over, at der dog var noget levende i hans Nærhed, men saa kom han til at tænke paa, at Ismasserne kunde støde sammen, ogsaa — saa vilde Isbjørnen æde ham.

Udsigten til denne Mulighed bidrog ikke til at holde Humøret oppe.

Imens gled Tiden umaadelig langsomt, han syntes snart han havde været der en Evighed. Han travede rundt, spejdede ud over Havet og kiggede over til Nabokongen, der øjensynlig havde opdaget

ham og af sit inderste Hjerte ønskede en Tilnærmelse.

Aah, hvor han var sulten! Og det værkede deroppe i hans Hoved. Mon han havde slaaet sig meget? Det var Baghovedet, han havde stødt, han kunde føle som en Skorpe af størknet Blod, og det var meget ømt.

Heldigvis blev Solen varmere og varmere, den begyndte at bearbejde Isfjeldet, og Hans Peter fandt nogle Draaber Vand i en Lavning. Han lagde sig paa Maven og sugede det i sig med Begærlighed.

Igen sneglede Tiden sig af Sted, Sulten blev værre og værre, han syntes, Solen var begyndt at dale paa Himlen, og stadig var der intet at se paa den uendelige Vandflade om ham.

Isbjørnens Rige havde drejet sig lidt, der var kommet en lang Hage til Syne paa den ene Side, og denne drejede sig langsomt om mod ham. Mon den kunde naa ham, naar den kom til at vende

denne Vej? — Saa fik han nok Besøg derovrefra. Tanken herpaa indgød ham ikke den Skræk som tidligere, hans Hjerne var blevet træt af at tænke, han saa det hele som noget uvirkeligt, noget der egentlig ikke kom ham ved. Det mest virkelige var Sulten, der nagede og nagede.

Han sad stille i nogen Tid, hans Tanke-liv var gaaet over til en halv Drømme-tilstand. Saa flakkede hans Blik igen ud over Havet.

Hvad var det?

Med et Sæt var han paa Benene, og med Feber i Blodet kravlede han op paa et af de højeste Punkter.

Jo, det var et Skib dernede i Syd, han kunde tydeligt se Røgen. Han kunde have skreget højt af Glæde. Blodet for ham til Hovedet og farvede Kinderne røde.

Saa satte Mismodet sig igen til Høj-bords.

Den kom maaske slet ikke denne Vej!

Jo, jo, det maatte den. — Det var umuligt, at Gud vilde sende den for at lade den sejle forbi, og han tiggede Gud om for Fars og Mors og hans egen Skyld at føre den hen til ham.

Hans Øjne veg ikke fra den sorte Plet derude i Synskredsen, Nabokongen i den gulhvite Pels var glemt.

Jo, den kom nærmere og nærmere. Nu kunde han se, at det var et Sejlskib med Dampmaskine. — Det skulde dog vel aldrig være *Prins Frederik*. — Nej, hvordan skulde den komme Syd fra?

Tilfældig kom han til at se paa Fjeldet ved Siden af. Hagen var kommet nærmere. Skrækken herfor for igennem ham meget stærkere end før.

I lang Tid vandrede han omkring, delt mellem Frygt og Haab. Skibet nærmede sig, men det gjorde Isodden ogsaa, og dette var ikke undgaaet Bjørnens Opmærksomhed. Den var kommet helt ud paa den yderste Spids, hvor den sad og gloede paa ham med lystne Blikke,

medens den imellem udstødte nogle underlige Brøl af Sult. Han kunde tydeligt se dens skarpe Tænder. Skibet lignede *Prins Frederik* en Del, men hans Kenderblik saa dog snart, at det ikke var dette.

Nu var det ganske nær, men hvad var det, faldt Bjørnen i Vandet? —

Der kom dens Hoved op, den svømmede over mod ham, det sortnede for hans Øjne, og han lammedes af Rædsel. Dog havde han Aandsnærværelse nok til at kravle over paa den modsatte Side af Fjeldet. Da han saa sig om, var Naboen derovrefra i Færd med at klatre op.

Saa lød der et skarpt Knald og nok et, Bjørnen væltede om paa Siden, og han saa og hørte ikke mere.

Omtrent et Kvarter efter laa Hans Peter og Isbjørnen fredeligt Side om Side i en Hvalfangerbaad. Den var død, og han var besvimet.

VII.

Da Hans Peter vaagnede af en lang Søvn, saa han sig nok engang forundret omkring. Han saa en mindre proper Kahyt, og foran hans Køje stod en svær Mand med et godmodigt Ansigt og et stort Bukkeskæg.

Hans Peter var lige ved at spørge om, hvad den var a', men det blev ikke til noget denne Gang.

„How do you do?“ sagde den store Mand, men Hans Peter forstod ikke et Muk, Øjnene blev bare lidt større.

„Do you not speak English?“

Hans Peter saa dum ud, og Manden

forstod, at Engelsk ikke var hans Modersmaal.

Det var Hvalfangeren *Dagny* af Dundee, Hans Peter paa denne mærkelige Maade havde bordet, og da der ikke var andre Udlændinge eller sprogkyndige om Bord end en norsk Matros, fik Kaptajn O'Brien den ret fornuftige Ide at gøre et Forsøg med denne og sendte Bud efter ham.

Han var fra en af Bygderne oppe ved Tromsø, og talte et Sprog, der aldrig før havde naaet Hans Peters Øre, men alligevel opnaaede de efter nogle forgæves Forsøg at gøre sig forstaaelige for hinanden.

Hans Peter fortalte om sin Rejse fra den danske Strand til det grønlandske Isbjerg, og den norske Matros Trygve oversatte hans Bedrifter paa Engelsk.

Og saa blev Hans Peter indrulleret paa *Dagny*. Der var ikke andet at gøre ved den Ting.

De krydsede i Davidsstrædet og Baf-

finsbugten, jagede efter Nordlandshvalen, men saa ingen. For at fordrive Tiden og tjene lidt til Føden skød man Sæl-hunde, Hvalrosser og Delfiner.

Hans Peter vandt snart O'Briens Velvilje ved sin Raskhed og Uforfærdethed. Han fik en Bøsse i Foræring, og drev det til at kunne tage en Sælhund paa Kornet. Han kunde føre en Aare og tumle et Ror, saa hans Kammerat den lange Jim blev grøn og gul af Misundelse.

Der gik en Maaned, der gik halvanden, og Kaptajn O'Brien begyndte at blive i daarligt Humør, og det gik ofte ud over den ret klodsede Jim. O'Brien bandte paa, at han havde fem Tommelfingre paa hver Haand. Hans Peter derimod fik ikke sjældent Ros, han var ved at blive Kaptajnens højre Haand, og Jim saa med onde Øjne efter ham.

Een Ting kunde Hans Peter ikke blive fortrolig med, og det var Solens Gang paa Himlen. Nu havde han i mange Aar

set, at den var staaet op hver Morgen, og sagt Farvel igen om Aftenen. Men her var det galt fat med den, den var vist ved at blive for gammel, ved at gaa i Barndom. Hans Peter kunde huske, at hans gamle Bedstemoder altid havde klaget over, at hun ikke kunde sove. Det var noget lignende med Solen, den stod op straks efter, at den var gaaet ned, og saa en Dag eller rettere en Aften glemte den helt at gaa ned, men vandrede lige saa nydeligt rundt der omme i Nord, lige over Horisonten. Men den syntes alligevel at skamme sig over sit nymodens Paafund, i hvert Fald var den helt rød i Hovedet.

Da den først havde begyndt med at spadserere rundt og skinne hele Døgnet, syntes den at finde Behag heri og blev ved, Døgn efter Døgn.

Først fandt Hans Peter det morsomt, men han blev snart ked af det. Han sov uroligt og kunde ikke finde sig til Rette

med denne evige Dag, han længtes efter Natten.

Saa engang, det skulde være Formiddag, saas en Vandsøjle i det fjerne. Det var som et elektrisk Stød ramte Skibet: Alle Klude kom op, Farten øgedes, Baade og Redskaber gjordes klar, og Kaptajnen saa forventningsfuld ud. Hans Peter var lige ved at faa Feber. Kaptajnen havde lovet ham Plads i første Styrmands Baad, han var allerede oppe i den.

De nærmede sig hurtigt det attraaede Bytte, Baadene firedes af og satte fra.

Der foran dem laa det store Uhyre paa den svagt krusede Havflade.

Hans Peter havde engang læst en Hvalfangerhistorie, og han var forberedt paa en haard Kamp, men han blev sørgelig skuffet. Det var en stor, fed Nordlandshval, og den syntes at være træt af Livet, thi den laa ganske stille og lod sig slagte. Hans Peter blev næsten vred paa den.

Saa kom *Dagny*, Hvalen blev lagt paa

Siden af den, og sikken Slid der blev. Med lange Knive parteredes det store Dyr, og ved Hjælp af Spillet blev Stykkerne hevet om Bord. Det var ligefrem ækelt, syntes Hans Peter. Den fede Olie løb ud af Spækket og gennemtrængte alt. Tøjet var ikke andet end en Fedtkage, og man vadede, gled og faldt i Fedt og Olie.

Endelig blev man færdig med det værste. Kaptajnen var i glimrende Humør, Folkene holdt Fest, og man styrede Nord paa.

Otte Dage efter anløb man Kap York paa Grønlands Vestkyst, helt langt oppe mod Nord, det nordligste Sted paa Jordkloden, hvor Mennesker bor. O'Brien vilde ind at gøre Forretning. Han plejede gerne at gaa herop hver Sommer for at tiltuske sig Ræve- og Bjørneskind samt Hvalrostænder for Kugler og Krudt.

Hvad var nu det? Var det Kæmpefugle? De blev større og større — nej, det var ikke til at finde ud af.

Det var jo Mennesker, Mennesker i nogle smaa, bitte Baade! De roede med een Aare, der havde Blad i begge Ender, der gik som Hjulene paa en gammeltdags Damper. Baadene var Kajakker, disse lange, spidse Baade, som Eskimoerne bygger af Sælskind, spændt over et tyndt Træskelet. De er seks á otte Alen lange og knap en Alen brede.

Folkene var klædt i Skind.

En Hvalfangerbaad og fire smaa Joller blev sat i Vandet, og ind gik det, ind mod Landet. Hans Peter var med.

Der var en Del Mennesker paa den landfaste Is. Hans Peter mønstrede dem. De saa slet ikke saa vilde ud endda, men det undrede ham, at der ingen Kvinder var. Et Stykke borte laa en femseks Telte. Mon de var gemt der, eller mon der ingen var? Hans Peter stod i dybsindige Tanker, imens kom der en anstigende med noget paa Ryggen — det lignede en Pose. Men hvad var det? ud af Posen stak Hovedet af en lille

Grønlænderunge. Hans Peter maatte have Sagen undersøgt, og det viste sig da, at en Del af de tilstedeværende havde langt Haar, sat op i en Top. Det maatte være Kvinderne — i Bukser! Det var en Sag, der længe beskæftigede Hans Peters Tanker.

Der var en Handlen og en Prutten, men dette havde han ikke noget at gøre med. Han gik og saa paa Grønlændernes Fangstredskaber og Vaaben. Da han var omtrent ked af det, kom lange Jim hen til ham og foreslog, at de skulde ro en Tur uden om det høje Næs og se, hvad der var paa den anden Side. Maa-ske kunde de skyde en Sæl eller to. Det havde Hans Peter ikke noget imod, og ubemærket af de andre roede de af Sted.

Da de var kommet uden om Næsset, saa de et lavere Næs noget længere borte. Jim foreslog, at de skulde ro derhen, hvilket de gjorde. Lidt efter gik de i Land og travede omkring mellem Ste-

nene. Der var øde, ikke engang en Sæl-
hund soledede sig paa Klipperne eller
boltrede sig i Vandet udenfor.

Imidlertid var Hans Peter kommet
noget bort fra Jollen. Dette benyttede Jim
sig af, sneg sig hen til denne og roede
bort.

Da Hans Peter saa det, gav han sig
til at raabe og kalde, men Jim lod, som han
ikke hørte det, og roede til af alle Kræf-
ter. Efter to Timers Fravær naaede han
Grønlændernes Lejr, uden at nogen
ænsede ham.

En Time senere roede Søfolkene om
Bord paa *Dagny*, der for Damp og Sejl
satte Kurs efter Lancaster Sund.

Først Dagen efter opdagede Trygve,
at Hans Peter var borte.

VIII.

Hans Peter blev noget hed om Ørerne, da han saa Jim stikke af, og han var snart klar over Hensigten. Han raabte og skreg, men det hjalp selvfølgelig ikke noget. Saa blev han rasende over Jims Ondskab, og han hævede Bøssen for at sigte paa ham, men da han skulde til at trække af, sank hans Haand. Han følte det, som hans Mor ganske blidt tog fat paa den og førte den ned.

Tanker krydsede hans Hjerne, og han blev snart klar over, at han maatte skynde sig inden om Bugten mellem de to Næs. Der var dog Mulighed for, at han kunde komme over til Grønlændernes Lejrplads,

inden *Dagny* stak til Søs. Der saa ikke ud til at være ret langt.

Han løb, hoppede op ad Sten og ned ad Sten, kravlede imellem. Han kom snart til at puste, fik et Sting i venstre Side og maatte standse Farten. Bøssen generede ham, han tænkte paa at smide den, men saa kom han i Tanker om, at han kunde have megen Nytte af den, hvis han kom for sent. Han kom forbi en lille Kløft, der gemte han den og mærkede sig Stedet godt. Saa gik det igen, det bedste han kunde, men Vejen var noget ujævn. Han syntes, det varede en Evighed, inden han kom ind til det inderste af Bugten. Her var Grunden lidt jævnere, og han smaaløb paany. Han løb, saa hans Hoved værkede, og han pustede som en Blæsebælg.

Nu maatte han kunne sætte tværs over det sidste Næs. Det var temmelig højt, som en Bjergryg. Han mærkede snart, at det blev en ren Fjeldbestigning. Der var en stejl Skrænt, han maatte gaa et

Stykke, halvt kravle, for at finde et Sted, hvor han kunde entre op.

Nej, nu kunde han ikke mere, han satte sig for at hvile, han var baade sulten og tørstig. Han blev helt mismodig, var lige ved at græde. Han saa sig om, alt var saa forfærdelig øde, og Solen var ved at gaa ned.

Den havde nogle Dage i Forvejen optaget sin gamle Levevis, maaske var den blevet træt af denne stadige Løben rundt.

Det kunde ikke hjælpe, han maatte af Sted. Naar han kom op paa den næste Ryg, kunde han nok se Havet paa den anden Side. Han kravlede, og han gik, maatte gøre en stor Omvej. Endelig kom han da op, men der var en Højderyg endnu længere borte. Han slæbte sig frem.

Aah, hvor det var dejligt at lægge sig ned! Han maatte hvile lidt igen. Nu kunde han ikke mere se Solen. Han rejste sig atter og stavrede af Sted.

Havde det endda været jævner!

Fod for Fod gik det. Det var næsten mørkt, da han kom op og kunde se Havet.

Der var ikke Spor at se af *Dagny*.

En knugende Følelse af Forladthed greb ham, som han stod heroppe og saa sig om ved den sidste Rest af det svin-dende Dagskær. Han havde Følelsen af, at han var det eneste Menneske paa en stor øde Klode.

Hans Mave skreg af Sult, og Tungen var tør, som skulde den sprække.

Der! Var det ikke Grønlændernes Hytter, han skimtede dernede?

Det trøstede ham, at der var Mennesker i hans Nærhed, selv om det kun var Eskimoer.

Som han stod der, bredte Natten sig om ham, den lyse Polarnat.

Han begyndte paany sin Vandring. Nu gik det nedad, men Vejen var stadig besværlig, store Sten spærrede for ham, og det svage Lys gjorde hans Skridt usikre. Han faldt et Par Gange og slog

sig temmelig haardt, men det hjalp ikke, frem maatte og frem skulde han.

Dødtræt naaede han Teltene, kravlede forsigtigt rundt om det nærmeste, fandt et Sted, hvor han kunde krybe ind. En behagelig Varme og en ubehagelig Lugt slog ham i Møde. Han hørte en temmelig tydelig Snorken, blandet med dybe Aandedræt. Han følte ikke Spor af Frygt, var altfor træt dertil. Efter lidt Roden omkring fandt han en forholdsvis jævn Plads, hvor han kunde anbringe sig.

Saa sov han.

IX.

Alatta og hans Hustru Arnafik blev en Smule overrasket, da de vaagnede og saa den sovende Dreng ligge og krybe sammen henne ved Teltdøren. Arnafik gabede og saa dum ud, men i Alattas Hjerne dæmrede det lidt efter lidt, og til sidst var han klar over, at Dren-gen tilhørte Hvalfangeren, som havde været der Dagen forud.

Men den, der blev mest begejstret, var deres eneste Søn, Kuarksark, en Knøs paa Hans Peters Alder. Han saa, og han følte paa ham, og han gjorde det saa eftertrykkeligt, at Hans Peter vaagnede.

Det var et Par forundrede Glugger,

han slog op. Han blev liggende ganske stille og betragtede Omgivelserne.

Der var ikke megen Plads i Teltet, som bestod af et Par Vragstumper, overdækket med to Lag Sælhundeskind. Forneden blev Teltet fastholdt med store Sten, som var lagt oven paa den nederste Kant af Skindene. Det meste af Gulvfladen dannede en Forhøjning af Sten og Mos, dækket med Skind. Det var Briksen, der om Natten benyttedes som Seng og om Dagen som Familie-Chaise-longue.

Desuden var der en hel Del underlige Ting.

Alatta med Frue saa noget afvisende ud. Kuarksark derimod tænkte kun paa at tilfredsstille sin Nysgerrighed. Han havde et Par Gange staaet lidt til en Side og set Hvalfangerne, men han havde aldrig haft en Fremmed paa saa nært Hold. Særlig interesserede han sig for Hans Peters Tøj. Saa begyndte han at udspørge Hans Peter, men Svarene faldt

ikke ud til hans Tilfredshed. Han havde aldrig hørt et saa underligt Sprog som Dansk.

Arnafik var den klogeste. Hun kom med et Stykke Spæk. Hans Peter var ikke rigtig klar over, hvad det var. Det yderste Lag var nemlig Snavs. Dog havde han Følelsen af, at det var noget spiseligt, og da hans Mave var mildest talt rasende, maatte han værsgo sætte Tænderne i det. Det smagte ikke saa galt, og det gjorde endda godt at faa noget inden for Vesten.

Kuarksark betragtede nærmest Hans Peter som sin private Ejendom. Da der ikke var mere at se, og han ikke kunde faa et ordentligt Svar, gav han sig til at undervise ham. Han pegte paa sig selv, idet han brystede sig, og fortalte, at han hed Kuarksark. Hans Peter forstod godt nok, at det skulde være hans Navn, men han kunde ikke faa sin Mund til at sige det. Han prøvede flere Gange, men det

blev til Kvaksalver, og det blev saa Hans Peters Navn for vor lille Grønlænder.

Da Kvaksalver — saaledes vil vi ogsaa kalde ham — havde præsenteret sig selv, og Hans Peter var stoppet med halvraat Kød og Spæk, fulgtes de to, der allerede var Venner, rundt, for at Hans Peter kunde tage Herlighederne i Øjesyn.

Det, der stod højest i Kvaksalvers lille Hjerne, var uden Tvivl Faderens Kajak. I Nærheden af Teltene fandtes en lille Bugt, hvor der inden for Isen havde dannet sig en Smule Dam, og her havde Kvaksalver faaet Lov til at øve sig. Han fik nu Kajakken slæbt herved og skulde vise Hans Peter sine grønlandske Færdigheder. Med stor Forsigtighed roede han tværs over Bugten og tilbage igen. Det gik sindigt, og Hans Peter beundrede ham aldeles ikke, men snakkede noget om, at han var en Klovn. Han kunde jo saa dejlig ugenert sige, hvad han havde Lyst til, og som gammel Sø-

mand skulde han nok vise, at det kunde han ogsaa.

Han fik sig anbragt, men det kneb, Kajakken var ikke saa stiv som Baaden derhjemme. Saa tog han et Tag med Styrbords Aare, væltede og blev hængende med Hovedet nedad. Han arbejdede, og han sled, men lige meget hjalp det. Han kunde naa Bunden og støde fra, men Kajakken holdt sig stadig øverst, og det er ikke godt at vide, hvad det kunde være blevet til, dersom ikke Kvaksalver havde vadet ud og slæbt det hele paa det tørre.

Hans Peter spruttede og spyttede, men var dog ikke mere forknyt, end at han vilde prøve igen — med samme Resultat.

Saa kom Alatta efter Kajakken, han vilde paa Sælhundefangst. Hans Peter beundrede den Lethed, hvormed Alatta tog Plads, og den Sikkerhed, hvormed han gik til Søs.

Imidlertid havde Kvaksalver faaet fat i en gammel Harpun, som de skulde til

at kaste med. Et gennemhullet Sælhundeskind med lidt Mos i blev anbragt som Maal, og saa gik det løs. Kvaksalver gik tredive Skridt bort og viste sin Dygtighed ved at ramme ved Siden af.

Det mente Hans Peter da, at han kunde gøre lige saa godt, og det slog for en Gangs Skyld til.

Her var de omtrent jævnbyrdige, ligesom den ene ramte en Alen bag ved Halen, ramte den anden to foran Hovedet. De blev mere og mere ivrige, og til sidst ramte Hans Peter Næsen ved et rent Lykketræf, og han var ikke lidt stolt heraf.

Under denne Sport blev de sultne, og fulgtes hjem til Hytten, hvor Arnafik sad paa Briksen med begge Ben strakt lige frem for sig. Hun sad og tyggede paa noget, mens Kinderne struttede paa hende. Hans Peter saa det, og troede, det var en vældig Skraa, hun sad og vendte.

Kvaksalver prajede sin Mor for et Stykke Spæk, hvilket han ogsaa fik, og

han delte det troligt med Hans Peter, hvem den fine Ret ikke smagte særlig godt, men ned gik den, mens han stadig holdt Øje med Arnafik og den store Skraa. Da hun noget efter tog det ud af Munden, saa han, at det var Skindet af en Fugl, der var krænget, saa Fjerene vendte indad.

Kvaksalver smadskede velbehageligt paa det snavsede Sælspek, og da han selv havde faaet tilstrækkeligt, tog han en Kniv og en stor Humpel Kød og betydede Hans Peter, at han skulde følge med.

Omme bag Teltet stod fem bundne Hunde. Kvaksalver anbragte sig et lille Stykke fra disse, der hylede og skabte sig som Grise, der skal fodres. Saa skar han en lang Strimmel af Klumpen og kastede den hen mod den ene Hund, som greb det i Flugten. Derpaa kom Raden til den næste, og da han havde gaaet Rækken igennem, begyndte han forfra.

Hundene havde næppe faaet Sulten stillet, før Kvaksalver opdagede en sort Stribe langt borte. Han skyndte sig at smide de sidste Stykker til Dyrene, og saa gik det ud paa Isbræmmen og langs Kanten hen mod den sorte Streg, som viste sig at være 5 Kajakker, der kom i en lang Linie med noget tungt paa Slæb. Da de kom hen til Bopladsen, gik Mændene op paa Isen, hvor en Del Kvinder og Børn var samlet for at tage imod dem. Og saa halede de i den tunge Genstand, der viste sig at være en stor Hvalros. Den blev slæbt op paa Isen, og Mændene gik i Lag med at flaa den. Det gik ikke saa nøje til, store Klumper Spæk blev siddende paa Skindets indvendige Side. Af og til snittede Mændene et Stykke varmt Kød af og fortærede det, saa Blodet løb dem ned ad Mundvigerne.

Det store Dyr blev parteret og slæbt hjem til Teltene, hvor en Del blev puttet i Gryderne. Disse var nogle Lertinge-

ster, overordentlig tykke af Levningerne fra maaske Hundreder af foregaaende Maaltider. De blev hængt op i det øverste af Teltet, nedenunder blev anbragt et Lertrug, paa hvilket der blev fyret med Fedtstumper. Snart kogte Gryden, men hverken Alatta eller hans Husstand kunde vente til Kødet var kogt, de spiste først raat, dernæst halvkogt for siden at hænge i med det helkogte, deres Maver blev som Trommer, og hele Kropen skinnede af Fedt.

Alatta kastede nogle Stykker Kød hen til Hans Peter som til en anden Hund, dog med den Forskel, at de rigtige Hunde kun fik Skindet med det paasiddende Spæk, medens han fik det rene Kød. Men Maaden, hvorpaa han fik det, fortalte tydeligt nok, at Alatta vilde holde ham paa Afstand. Han mærkede det, og da de andre lagde sig til at fordøje, gik han uden for Teltet, ned ad Havet til.

Og saa kom Længselen over ham, Længselen efter dem derhjemme og efter

den danske Strand. Han satte sig paa en Sten og græd. Aah, hvor følte han sig forladt!

Mens Kvaksalver viste ham rundt, var han fuldt optaget af alt det nye, han saa, men nu følte han sig saa uendelig ensom.

Solen stod helt omme i Nordvest, den var stor og rød — saa forsvandt den, og han sad ene i den lyse Nat, forladt af alle, selv af Solen. Dog nej, deroppe stod Maanen og hilste ham som en gammel Ven.

Længe sad han og græd, tørrede sine Øjne og græd igen. Saa blev han træt og søvnig, listede sig halv modvilligt hen til Alattas Telt. Hele Familien sov, han krøb indenfor. Turde han endda have lagt sig op paa Briksen, men det vovede han ikke. Han rullede sig sammen ved Indgangen, bad Gud om, at han igen maatte komme hjem, og faldt i Søvn.

Da han vaagnede, var Solen forlængst oppe. Alatta laante ham et Par Øjne,

der just ikke kunde kaldes venlige, og de fik ham til at liste sig baglæns ud af Teltet. Han satte sig paa Stenen, hvor han havde siddet Aftenen før. Mismodet var lige ved at gribe ham igen, men saa kom Livet og gjorde sin Ret gældende, han maatte og skulde leve.

Hans Tanker faldt først paa Bøssen, og han besluttede at hente den straks og prøve, om han ikke selv kunde skaffe sig noget til Føden.

Han rejste sig og styrede sine Skridt op over Aasen, men var ikke kommet ret langt, før han hørte noget bag ved sig, og da han saa sig om, kom Kvaksalver med en Sælhundeskinke under Armen, og han smilte over hele Ansigtet, fordi han havde narret den gamle. Han havde i det hele taget ikke megen Respekt for sine Forældre, den gode Kvaksalver.

De satte sig begge, mens Hans Peter spiste Frokost. Kvaksalver vilde fortælle ham en hel Del, men Hans Peter kunde

jo ikke Grønlandsk, og saa tav Kvaksalver, mens Hans Peter prøvede at gøre ham begribeligt, at han havde en Skyder. Han indtog en Stilling, som om han skulde skyde en Løve, og sagde puf. Derpaa begyndte han at skrabe nogle Smaasten bort i en Lavning, og det lykkedes ham paa den Maade at faa Kvaksalver til at forstaa, at han havde en Bøsse, som var gemt et eller andet Sted.

Og saa gik de op over Aasens Ryg og ned mod det inderste af Bugten, de satte tværs over Isen.

Hans Peter havde taget sikker Kending af Landet og fandt snart Geværet, hvor han to Dage før havde anbragt det. Han talte sine Patroner, der var tyve. Han var klar over, at der maatte holdes Hus med dem.

Kvaksalver var helt begejstret for Bøssen, han betragtede den halvvejs som sin, Munden begyndte igen at løbe, og nu gik det bedre. Han fortalte, hvad den

hed, hvad den kunde, hvad en Sælhund hed, og mange flere Ting. Drengene begyndte at forstaa hinanden, og fyldt af en fælles Indskydelse gik de paa Sælhundefangst. De gik tværs over det andet Næs og ned til en bred Bugt, som strakte sig langt Nord paa.

Der var kun en smal Bræmme af Is tilbage, den var hist og her landfast. De kom ud paa dens ret ujævne Overflade og vandrede af Sted, indtil de blev sultne, hvorpaa de satte sig ned og fortærede Resten af Skinken. Ved Hjælp af Haandbevægelser og halvtforstaaede Ord gjorde Kvaksalver Hans Peter begribeligt, at han fandt det rigtigst at vende hjem. Hans Peter var dog mest tilbøjelig til at fortsætte lidt endnu. Han havde ikke meget at komme tilbage efter, for ham gjaldt det om at bjerge noget til Livets Ophold.

De gik videre og opdagede to mørke Pletter langt forude. Hans Peter, som tit havde været paa Sælhundejagt, var straks klar over, at det var to Sæler.

Han saa ogsaa snart, at Isen var for jævn til at yde Dækning.

Havde han nu haft sit Sejl, men det var blevet paa *Dagny*. Derimod sad Rammen hertil paa Bøsseløbet. Han satte sig ned for at spekulere, og da han havde siddet lidt, kom han i Tanker om, at hans Skjorte var forholdsvis ren. Resolut rev han den nederste Alen af agter og fik Kluden med en Del Besvær sat fast paa Rammestykket. Med sin lange Dolk, han havde faaet af Kaptajn O'Brien, lavede han et lille Skydehul. Saa fik Kvaksalver Paalæg om at forholde sig rolig, mens Hans Peter med Skjortelappen som Sejl foran sig begyndte at krybe hen ad Isen, hen mod de to mørke Punkter forude.

Forsigtigt gik det og langsomt, og jo nærmere han kom, des mere maatte han passe paa, at han var fuldstændig dækket af Sejlet, der i Farven havde saa megen Lighed med Isen, at Sælen vanskelig kunde opdage det, medens den straks

vilde forsvinde, dersom hans mørke Tøj viste sig for dens vagtsomme Øje.

Nu kunde han tydeligt se den nærmeste Sæl, der laa stille, som om den sov. Han slæbte sig frem, Tomme for Tomme. Han turde knap trække Vejret, saa stor var Spændingen. Han kom nærmere og nærmere. Mon han ikke snart turde skyde? Nej, det gjaldt om at faa den af med Livet straks. Den laa kun fem å seks Alen fra Iskanten, og kom den først ud i Vandet, kunde han ikke faa fat paa den.

Han krøb igen nogle Alen frem, saa syntes han, den rørte paa sig. Han standse, sigtede lige paa dens Hoved og skød. Der gik nogle Sitringer igennem dens Krop, men den blev liggende. Den anden, som laa et Stykke borte, plumpede straks ud i Vandet.

Hans Peters Hjerte hoppede af Glæde, og i en Fart var han henne hos sit Bytte. Kvaksalver kom springende over Isen, det bedste han kunde. Imens stod Hans

Peter og saa med Beundring paa den store Kødklump.

Da Kvaksalver kom, greb han Hans Peters Dolk og jog den i Hjertet paa Dyret, han vilde sikre sig, at det ikke kom i Tanker om at løbe sin Vej.

Der stod de nu, de kunde hverken bære eller slæbe det døde Dyr. Denne Gang var det Kvaksalver, der fandt paa Raad. Han fik Hans Peter forklaret, at han skulde blive ved Byttet, og saa stak han selv af hjem, det bedste han kunde.

Efter en Tids Forløb var han ude af Syne, og nu stod Hans Peter ene her i dette store Øde, langt fra alle levende Væsener og med den døde Sæl ved sine Fødder. Dog følte han sig ikke saa forladt, Sejrsstoltheden sad endnu i ham, og Sælen betød Mad og Haab om mere, naar det var spist.

Ventetiden blev lang. Han vandrede frem og tilbage, satte sig ned og betragtede Fangsten. Den saa dejlig tyk og fed ud. Der gik flere Timer, han

blev sulten, og Solen tænkte paa at forsvinde.

Der var stadig intet Spor at se af Mennesker. Hans Peter begyndte at tænke paa, hvad han skulde gøre, hvis der ingen kom, hvis Kvaksalver blev borte. Han var nødt til at æde Sælhunden, som den var, og grave sig ind i en eller anden Bakke.

En Tanke slog ned i ham. Kaptajn O'Brien havde engang talt om de andre Hvalfangere. De havde ingen set, men der maatte altsaa være nogle, og maaske kom de ogsaa herop. Han blev næsten sikker paa det, det kunde ikke være Guds Mening, at han skulde omkomme her paa disse øde Ismarker.

Lidt efter saa han noget mørkt et Stykke borte, uden for Isen. Det kom nærmere, det var en Kajak. Manden sprang op paa Iskanten og sagde noget til Hans Peter, som denne dog ikke forstod. Det var Panigpark, en ung, nylig gift Eskimo, der havde Telt ved Siden

af Alatta. Han gjorde underlige Tegn, og Hans Peter fandt ud af, at han skulde gaa tilbage. Panigpark skar derpaa et Stykke af Sælen og rakte til Hans Peter. Saa fik han en Line paa den, puffede den ud i Vandet, satte sig i Kajakken og slæbte af Sted med Dyret.

Hans Peter stod og saa paa ham, til han blev en sort Prik langt borte. Saa saa han paa Kødet. Nej, det kunde han alligevel ikke spise! — Men det var vist bedst at tage det med. Han fik Bøssen paa Nakken og Kødet i Haanden, og saa gik det hjemover.

Træt og sulten naaede han ind paa det første Næs. Han satte sig paa en Sten. Han var ikke just søvnig, men det var, som Sanserne var noget afstumpede, og han følte det hele lidt uvirkeligt, undtagen Mavens Knurren, den var virkelig nok.

Han sad og saa paa Kødet, og jo mere han saa, des mere sulten blev han. Saa tog han det i Haanden, gnavede af det — og lidt efter var det hele fortæret.

Et behageligt Velvære bredte sig over ham, han blev døsigt, Øjnene faldt til han gled ned ved Siden af Stenen og sov de retfærdiges Søvn.

Da han vaagnede, var han kold og følte sig utilpas, ked af det hele. Saa travede han af Sted og fik igen Varme i Kroppen.

Solen var et godt Stykke oppe, da han kom tilbage til Teltene. Kvaksalver sad Vagt ved de sørgelige Rester af Sæl-hunden. Havde han ikke passet paa, havde der vist intet været, nu var der dog nok til et Par Dage. Panigpark havde levnet den Part, der efter deres Regler kunde tilkomme Hans Peter, men et Par smaa Grønlændere paa fem og seks Aar respekterede ikke Ejendomsretten og havde begyndt at fodre Hundene med det, Hans Peter skulde leve af.

Kvaksalver overgav nu højtideligt Hans Peter det, der var tilbage, og foreslog ham tillige, at de i Fællesskab skulde gemme det. Dette havde Hans Peter ikke

noget imod. Kvaksalver saa sig om med spejdende Øje og fandt snart en stor Sten, han lige kunde rokke. Den blev væltet til Side, Kødet blev puttet ned i Hullet og flere Sten væltet ovenpaa. Nu var det godt forvaret, der skulde de to Røvere nok holde deres Fingre fra.

Hans Peters første lykkelige Jagt gav ham Blod paa Tanden, han og Kvaksalver drev baade i Syd og i Nord, men det lykkedes dem ikke at skyde nogen anden Sælhund, saa Hans Peter maatte være glad for sit Spisekammer under Stenene. Arnafik kogte det for ham, og Alatta saa lidt venligere til ham, siden han havde opdaget Bøssen og set, at Hans Peter kunde bruge den. Han havde derfor stiltiende faaet Lov til at sove inden for Døren.

Hans Peter stirrede tit ud over Havet, men der var intet at se.

En Morgen, han kom op, var der Sne paa Jorden. Arnafik havde travlt med at pakke sammen, Alatta tog Teltet ned,

og Kvaksalver forklarede, at de skulde rejse Nord paa. Da Hans Peter saa sig om, bemærkede han, at de andre Telte ogsaa var ved at falde.

Bedrøvet tænkte han paa Hvalfangerne, men han var klar over, at han var nødt til at følge Trop.

Alt blev læsset paa Slæden, de fem Hunde spændt for, og saa gik det opad. Føret var daarligt, der var for lidt Sne. Alatta, Hans Peter og Kvaksalver maatte imellem skyde bagpaa.

Hele Dagen gik med Slid og Slæb, og da det blev Aften, slog de Teltet op og gik til Ro.

Ud paa næste Dag kom de i Nærheden af et stort Fjeld, som var fuldt af Søkonger. Det var dem, der skulde gøres Jagt paa, og denne begyndte den følgende Dag. Alle Mand gik til Fjeldet, hver med en Ketsher i Haanden. Kvaksalver havde forskaffet Hans Peter en. Det var en Slags, der ikke var Mangel paa.

Sikken en Skrigen og Spektakel der var af de talløse Fugle.

Mændene gik, kravlede imellem, et Stykke op ad Fjeldet, og saa begyndte Fangsten. Et Slag i Luften med Ketsheren, en Omdrejning af Halsen, det gik rask, og det varede ikke længe, inden hver havde en hel Dyngge. Da Hans Peter vendte hjem, havde han 31. Kvinderne fik travlt med at flaa Skindet af og putte de smaa Fugle i Gryden. De var i flaaet Tilstand ikke større end en Spurv. Da Gryden ikke kunde rumme flere, fik Hundene Resten. Hans Peter fik en Del af sine i Gryden ogsaa. Til sin store Forbavselse saa han, at Arnafik ikke tog Indvoldene ud, men kogte det hele.

For Resten var det et godt Sted for Hans Peter. Her kunde han selv samle Føden, her var nok til alle, og Eskimoerne var i godt Humør, venlige og elskværdige. Da man blev ked af Søkonger, gik Mændene i Kajak ud til nogle Øer, og kom hjem med fuld Last af Æg. Der

blev fraadset i Æg, og da man ikke kunde spise flere, fyldte man Blommerne i Sælskindstarme og hængte dem op til Tørring.

Hans Peter saa aldrig Kvinderne, uden at de gumlede paa Søkongeskind.

Mændene gik paa Rensdyrjagt, Hans Peter gik med, men naaede kun at komme af med sine Patroner — og saa var han færdig med at skyde.

* * *

Eskimoerne drog længere mod Nord og begyndte at gøre deres Vinterhuse i Stand. Det gamle Snavs fik Lov at blive liggende, men Husene eller Hulerne blev indvendig betrukket med nye Skind. De var bygget af Sten og Græstørv i lav Bikubeform. Der var et Vindue af Tarme, hvorigennem et svagt Dagslys trængte ind. Briksen her var godt en Alen høj, og Indgangen, ja, den mindede stærkt om en Rævegrav. Man kravlede ned i

et Hul i Jorden og krøb saa paa alle-
fire nogle Alen frem, hvorefter man kom
op inde i Hytten, halvvejs op gennem
Gulvet.

X.

Der kom en drøj Tid for Hans Peter. Isen lagde sig over Vandet, spærrede for Kajakkerne og var ikke stærk nok til at bære. Det kneb for Mændene at skaffe Føden, de maatte ty til halv- og helraadent Kød, som de hist og her havde gemt fra bedre Tider. I Førstningen kunde Hans Peter ikke spise det, men da der var gaaet nogle Dage, var han glad og taknemmelig, naar han kunde tigge sig et lille Stykke til.

Det blev et strengt Efteraar. Naar Isen var ved at blive tyk nok, kom der Storm og rev den i Stykker. Alatta saa igen mere og mere skævt til Hans Peter,

saa denne ikke hver Nat turde krybe ind i Vinterhuset, men maatte imellem søge Ly et andet Sted. Hans Klæder blev forslidte og hullede, og han frøs. Saa byttede han en Dag sin Bøsse væk for et Sæt gammelt Skindtøj af Alattas. Det beskyttede bedre mod Kulden.

Det blev et rent Rakkerliv, han førte. Hans Mave skreg imellem af Sult, han tiggede, og han gjorde alt muligt for Grønlænderne, blot for at faa lidt at spise, og det, han fik — lad os ikke tale alt for meget om det. Det eneste Lyspunkt i hans Tilværelse var Kvaksalver. Han hjalp ham til mangan god Bid, og han opmuntrede ham. De kunde nu tale sammen, Hans Peter snakkede rask væk grønlandsk, Kvaksalver var en lille bestemt Herre, der havde et stort Ord at sige i Hjemmet. Hundene betragtede han som sin private Ejendom, og han kørte ud med dem, naar han havde Lyst. Da sad Hans Peter gerne bag ved ham. I Førstningen var han nær ved at blive

søsyg. Slæden var Pinde, der var bundet sammen, saa den gav sig i alle Leder og Kanter. Naar de i strygende Fart fór hen over det ujævne Landskab, svingede den fra den ene Side til den anden og var ofte lige ved at vælte.

Saa en Dag spændte Kvaksalver de fem Hunde for Slæden. Disse gaar ved Siden af hinanden og trækker hver i sin Skagle. De to Drenge satte sig op, Kvaksalver slog Knald med sin kortskaftede Pisk med den overordentlig lange Snært, og Hundene satte Fart. Sneen røg om dem, Himlen var klar, og det var blikstille. Hans Peter glemte sin Elendighed og frydede sig over den vilde Fart hen ad de umaadelige Snemarker, der lignede et stivnet Hav, Sneen havde lagt sit hvide Tæppe over. Behændigt styrede Kvaksalver ud og ind mellem de kolde, stive Bølger. Med et Smæld ved Øret af den Hund, der var Fører, drejede han Flokken til højre eller venstre, som det passede.

ham, og som det var nødvendigt for at klare Skærene.

Pludselig satte Hundene en rasende Fart op. Drengene var ved at tabe Vejret, Slæden gjorde store Hop, svingede frem og tilbage, knagede og bragede. Kvaksalver søgte at standse de hidsige Dyr, men forgæves.

Saa efter en Omdrejning saa de et Stykke foran sig noget gulhvidt, og de var straks klar over, at det var en gammel Isbjørn med sin Unge.

Den første Indskydelse, de begge havde, var at slippe af Slæden, men Grunden var fuld af store Ujævnheder og skarpe Kanter og Farten aldeles rasende, saa det vilde være meget farligt at springe af.

Bjørnene luntede først af Sted, det bedste den lille kunde, men Hundene hentede rask ind paa dem, og da den gamle mærkede det, gjorde den omkring og satte sig hvæsende og tænderskærende i Forsvarsstilling med Ryggen op mod

en stejl Skrænt, saa ingen kunde anfalde den bagfra.

De kørte bogstavelig lige ind i Halsen paa den. Hundene gjorde et hidsigt Angreb. Slæden havde en saa voldsom Fart, at den, da Dyrene standsede meget brat, løb frem over dem, næsten lige mod den rasende Bjørn. Begge Drengene sprang af for at undslippe saa hurtigt, Benene kunde bære dem, men Kvaksalver fik sit ene Ben ind i Skaglerne og faldt. Straks var han oppe igen, men Bjørnen var heller ikke sen, den rystede Hundene af sig saa grundigt, at den ene nyste rødt og ikke saa Dagens Lys mere. Derpaa gav den Kvaksalver et saadant Nakke-drag, at det gnistrede for hans Øjne, og han styrtede forover.

Hans Peter saa, han faldt, da de sprang af. Han vendte sig og saa Bjørnen angribe ham. Uden at tænke paa det vanvittige heri, greb han sin Dolk og styrtede ind mod Bjørnen, ligesom den paany vilde kaste sig over Kvaksalver. Han løb

lige ind i Favnen paa den og jog med al sin Magt Kniven ind i dens Bryst. Den omfavnede ham og klemte til af et godt Hjerte, men trykkede derved Dolken dybere i sit eget Bryst.

Saa væltede de begge om i Sneen ved Siden af Kvaksalver og den døde Hund.

Nu var de fire drabeligste af Kæmperne gaaet ud af Slaget, og de tilbageværende Hunde angreb derpaa den lille Bjørneunge, som efter en Times Forløb var ædt.

— — —

Alatta sad hjemme. Arnafik begyndte at snakke om, at Drengene blev saa længe borte. Hun blev mere og mere urolig, og hun plagede Alatta for at lede efter dem. Selv begyndte han ogsaa at ængstes, og han gik da over til Panigpark for at laane dennes Hunde og Slæde. Dette fik han Tilladelse til, og Panigpark, der laa og drev, fulgte med. Sneen var temmelig blød, saa de havde let ved at følge Sporene. Med rask Fart kørte de af Sted, og holdt snart paa Slag-

marken. Hundene sled da i det lille Bjørneskind.

Kvaksalver var næsten kold. Hans Peter derimod laa lunt i Bjørnens Favn. Alatta gav sig klagende til at rulle Kvaksalver i Sneen, medens Panigpark rykkede og sled i Bjørnens Labber for at faa Hans Peter udfriet af dens kærlige Arme.

Nu opdagede Alatta, at Sønnen trak Vejret. Skyndsomt lagde han ham op paa Slæden og kørte, det bedste han kunde, hjem til Arnafik, der snart fik Varme i Kroppen paa Kvaksalver. Han kom hurtig til Bevidstheden, men fik en haard Sygdom bagefter.

Panigpark fik imidlertid Hans Peter halet frem. Han var helt varm og aandede ganske langsomt, saa Panigpark mente ikke, der var noget at gøre ved ham foreløbig, han lagde ham derfor paa Slæden og gav sig til at flaa Isbjørnen. Da han var færdig med det, kom Alatta tilbage.

Hans Peter blev trillet ind i Bjørnens

Skind og lagt paa den ene Slæde, Kødet blev anbragt paa den anden, og saa gik det hjemad.

Alle Eskimoerne fik et godt Maaltid, og Hans Peter, der var bragt ind i Alattas Hus, kom under Arnafiks Behandling snart til sig selv igen, men hvor var han dog mør over hele Kroppen, han kunde ikke røre et Lem, uden at det smertede frygteligt. Heldigvis var der dog ikke noget i Stykker, saa efter otte Dages Forløb var han omtrent rask.

Da Alatta fik at vide, at det var Hans Peter, der havde reddet Kvaksalver, viste han sin Taknemmelighed ved at tilbyde ham Plads paa Briksen, indtil han kunde faa Skibslejlighed.

Det var for Hans Peter et godt Tilbud, nu kunde han med nogenlunde Sindsro se Vinteren i Møde.

— — —

Der var lunt oppe paa Briksen, saa lunt, at Hans Peter kunde spare det meste af sit Tøj. Selv om der var iskoldt

nede ved Gulvet, saa var der varmt paa Briksen. Det var ganske dejligt at ligge paa denne og gasse sig og tænke paa den stærke Kulde udenfor. Isen var blevet stærk, og Alatta kom slæbende med den ene Sælhund efter den anden. Der blev fraadset, og der blev hengemt frossent Sælkød i store Partier. Det skulde spises, naar den lange Nat kom.

Dog begyndte Hans Peter snart at finde sit Dagdriverliv temmelig kedeligt. Alatta var altid ude, Arnafik havde nok at gøre med at bearbejde Sælhundeskindene og passe den syge Kvaksalver, og denne laa endnu helt stille hen.

Hans Peter havde heller ikke været paa Briksen ret mange Dage, før han blev plaget af Utøj.

Men saa en Dag begyndte Kvaksalver at lave Vrøvl, hvilket var et godt Tegn. Hans Moder maatte jo imellem skaffe ham lidt Fred for de store Mængder af Utøj, som forstyrrede ham af og til.

Hans Peter opdagede snart, at hun

ikke gjorde det saa meget af Medlidenhed, som fordi hun var noget af en Lækker-mund. Naar hun havde fanget en Fredsforstyrrer, puttede hun den med Velbehag ind mellem Tænderne, hvorfra den vandrede samme Vej som al anden Føde. Men denne Dag gjorde Kvaksalver som sagt Vrøvl, han vilde selv have dem, han mente, det var hans private Ejendom. Efter længere Tids ivrig Forhandling blev de enige om at dele dem som Venner.

Nogle Dage efter var Kvaksalver parat til det værste, men desværre var der ikke meget at gøre derude. Sneen laa overalt, Dagene var meget korte, og Naturen var som uddød. Ja, der var jo Aandehullerne der langt ude paa Havet, der hvor Alatta hentede de mange Sælhunde. Bare de maatte komme med derud!

Efter flere Dages Tiggeri fik de engang Lov dertil.

Det var en stille Nat, da Alatta og hans to Følgesvende begav sig ud over

Havet. Sneen knirkede, Stjernerne tindrede, og Nordlyset syntes at knitre. Hans Peter kunde ikke holde Øjnene fra det sidste. Vældige Flammer strakte sig op over Himlen, flakkede frem og tilbage og dalede igen.

De indhentedes af Panigpark og nok en Fanger, og da Hans Peter var blevet træet af at se paa Nordlyset, fortalte Panigpark ham lidt om Sælhundefangsten paa denne Tid af Aaret.

Sælerne skulde stadig have Luft, hvorfor de fra den første Dag, Havet blev lagt, holdt en lille Vaage aaben. Selv om Isen udenom blev aldrig saa tyk, skulde de nok holde Hullet rent. Hertil kom de saa engang imellem for at trække Vejret.

Forsigtigt krøb man hen til et saadant Hul, rejste sig op og stod saa ganske stille og ventede paa, at Sælen skulde komme. Det gjaldt om, at Isen ikke kom til at gynge, selv den mindste Bevægelse mærkede Sælhunden, og saa blev den borte.

De kom til et temmelig bredt Bælte af Skrueis, og det blev vanskeligt at komme frem, da Isen var ujævn som det mest oprørte Hav. De maatte imellem kravle paa alle fire. Saa blev Isen glattere igen, og mens det lyste ad Dag, kom de ud mod Aandehullerne. Kvaksalver og Hans Peter fik Ordre til at blive tilbage, og de tre Fangere gik længere ud. Lidt efter saa Drengene, at de kravlede hen ad Isen, og snart stod de oprejst, hver ved et Aandehul. De ventede med Spænding og spejdende Øje paa den svage Bølgebevægelse, der gik forud for Sælens Ankomst.

Det er drøjt at staa paa Vagt her Time efter Time i den stærke Kulde uden saa meget som at røre sig.

Kvaksalver og Hans Peter maatte nok bevæge sig, men det var der jo i Grunden ingen Anledning til.

Der var kommet Skyer paa Himlen. Solen stod op i en blank, skyløs Stribe, stor og rød lyste den ud over Is- og

Snemarkerne. Det var et henrivende Syn, men alligevel saa koldt og øde.

Det varede heller ikke længe, før Solen forsvandt, puttede sig ind bag Skyen.

Hans Peter fandt et Sted, hvor Sneen var nogenlunde egnet til Bygning af en Snemand, og han tog straks fat. Kvak-salver vilde hjælpe ham. Det fik han ogsaa Tilladelse til, men Hjælpen var ikke af stor Værdi. Alligevel blev Manden større og større, og fik et dejligt, rundt Hoved. Men Øjne og Mund! Nu var gode Raad dyre. Saa kom Hans Peter i Tanker om, at Alatta havde overladt dem en Del af Kødforsyningen. Han tog sin Dolk, og fik med Møje og Besvær filet fire Stykker af, som kunde bruges til at fremstille et nogenlunde fejlfrit Ansigt.

Og saa stod Snemanden der med rød-brune Øjne, en stivfrossen Næse og et Par iskolde Læber.

Drengene havde været saa optaget af deres Leg, at de ikke havde mærket et

Par kolde Vindstød og en hel Mængde fine Snefnug, som havde begyndt at omsværme dem.

Saa kom der en skarp Vind susende og piskede Sneen op i Ansigtet paa dem. De saa sig om og opdagede, at en Sne-storm var ved at rejse sig. Tvivlraadig saa de paa hinanden. Der var intet at se, Mændene derude var skjult af Snevejret.

Deres første Tanke var at gaa ud til dem, men de opdagede snart, at de ikke var klar over Retningen. Heldigvis fik de ikke lang Tid til at spekulere over deres Skæbne, idet Alattas Skikkelse et Øjeblik efter dukkede frem af Tykningen og bag ved ham Panigpark og Elenguark. Glædestraalende løb Kvaksalver imod sin Fader, og Hans Peter fulgte ham.

Nu gik det hjemover. Stormen tog til, og de fine Isnaale trængte sig ind alle Vegne. De tog lange Skridt, det kneb Drengene at følge med.

Den korte Dag var forbi, den var kun

paa tre Timer. Mørket sænkede sig over Jorden og lagde sig saa tæt, at man næsten kunde skære i det. De maatte fæste sig sammen med en Harpunstreng.

Nu kom de ind til den sammenskruede Is, og her blev det næsten ufremkommeligt. Sneen laa flere Steder i løse Driver. De maatte krybe, og de maatte vade i den bløde Sne. Alatta gik forrest, og han havde en gennem Øvelse skærpet Evne til at sno sig omkring de smaa Isklipper, men de maatte dog imellem kravle op ad stejle Skrænter og glide ned ad Skraaninger.

Hans Peter blev dødtræt, og Kvaksalver begyndte at klage sig. Stormen tog til, og Sneen faldt i tætte Lag.

Med Besvær arbejdede de sig endnu et Stykke. Saa kunde Kvaksalver ikke mere, og Hans Peter for Resten heller ikke. Man satte sig i Læ af et lille Isbjerg og hvilede sig. Alatta var klar over, at Drengene ikke vandt hjem i det Vejr, og han snakkede om at bygge lidt

Læ og afvente Snestormens Ophør. Elenguark var ikke meget tilbøjelig hertil, og han foreslog Panigpark, at de to skulde se at naa hjem. De forhandlede en Del herom, men dels holdt Panigpark ikke af at forlade Alatta og de to Dreng, og dels tvivlede han om, at det vilde lykkes dem at naa hjem. Tillige var han klar over, at de bedre kunde bjerge sig herude end længere inde paa den glatte Isflade, hvor der intet var til at give Læ for Stormen. Han erklærede derfor, at han vilde blive, og Elenguark vilde da ikke gaa alene.

Heldigvis var der ved deres Opholdssted en Del fast Sne, hvoraf de dannede en lille Snehytte i Læ af Ismassen. Der var forholdsvis lunt herinde, men den fine Sne fandt dog Vej ind til dem, trængte ned om Halsen, op ved Haandleddene og ind i Øjnene.

Mad havde de ikke meget af, og en saadan Snestorm kunde godt vare to a tre Dage, saa der maatte spares. Alatta

delte ud til Drengene. Hans Peter fik lige saa meget som Kvaksalver, men det var alligevel ikke nok til at stille hans Sult. Han tænkte paa Snemandens Næse. Havde han dog bare haft den! ikke at tale om Øjnene og Munden.

Saa begyndte Panigpark at fortælle Historier, og Hans Peter at fryse og tænke paa dem derhjemme. Han havde sendt mange Tanker hjem, men maaske ingen saa længselsfulde som de, der denne Nat fløj til det lille Hus i Danmark. Men Panigparks ensformige og drævende Stemme og Fortællingen, han ikke rigtig forstod, virkede søvndyssende paa ham. Han begyndte at høre det saa underlig fjernt, og det var, som Hjemmet kom ham nærmere. Han saa Faderen slide sig igennem Avisen, Marie lege med sine Dukker, og Moderen stoppe Strømper.

Og saa sov han.

Da han vaagnede, var han isnende kold. De andre sov. Det stormede og sneede endnu. Han prøvede at røre sig,

men hu, hvor var Tøjet koldt! Saa laa han stille og krøb sammen. Maven knurrede, og Tænderne klaprede. Da han havde ligget lidt, begyndte han at fantasere — og faldt saa atter i Søvn.

Næste Gang han slog Øjnene op, hørte han Stemmer om sig, og han forbavsede sig over, at han denne Gang ikke følte sig saa kold. Heller ikke mærkede han noget til den indtrængende Sne. Han spurgte, om det nu var bedre Vejr, men Alatta svarede nej, det var Sneen, som havde ophobet sig her i Læ af Isen og helt dækket dem.

De spiste Halvdelen af deres Kødbeholdning og strakte sig helt velbehageligt. Som de nu laa her i Snedreven, havde de det lunt. Hans Peter prøvede igen at bevæge sig, men Sneen var smeltet om Halsen og flere andre Steder, saa Tøjet var vaadt. Derfor blev han liggende i sin gamle Stilling. Eskimoerne drøftede Forholdene og var klar over, at de havde det helt godt, naar bare ikke

Uvejret skulde vare saa længe, at de paa Grund af Sult ikke kunde naa hjem. Elenguark fortalte om Eskimoer, som var omkommet af Sult under langvarige Sne-storme. Dette opmuntrede just ikke Hans Peter. Men heldigvis blev Luften i det lille Rum varmere og varmere, daarligere og daarligere, saa han blev mere og mere tung i Hovedet og faldt efter nogen Tids Forløb paany i Søvn, hvoraf han vaagnede ved, at en kold, frisk Luftstrøm slog ham ind i Ansigtet. Panigpark var vaagnet og havde ikke hørt Stormen, han dannede da et lille Hul i Sneen og opdagede, at Uvejret var forbi. Saa gjorde han Hullet saa stort, at han kunde krybe ud. De andre kom snart paa Benene, og en efter en viste de sig uden for deres lune Bolig. Det var stjerneklart og næsten stille, men bidende koldt.

Hvor længe de havde ligget i Hi, var de ikke klar over, men de antog, at der var gaaet en Nat og en Dag, og at de var et godt Stykke ude paa næste Nat.

De spiste op, og med lettet Hjerte satte de Kursen mod Hjemmet. I Begyndelsen var det meget svært, da den ny Sne endnu ikke var haard nok, men efter et Par Timers Vandring kom de inden for Skrueisen, og saa gik det rask fremad.

Der havde været stor Ængstelse for dem hjemme i Hytterne, og der blev Glæde, da de alle fem kom hjem i god Behold.

Hans Peter havde ikke troet, at han nogen Sinde skulde være blevet saa glad for en Jordhytte i det nordligste Grønland. Det var som hver Ting hilste ham velkommen: det snavsede Kød og andre Nødvendighedsartikler paa Gulvet, Lertruget, der hang under Loftet og gjorde Tjeneste som Komfur, Gryden ovenover, og allerøverst Tremmerne, hvorpaa Tøjet skulde tørres. Ikke at tale om hans eget Bjørneskind, der var gjort godt i Stand og skulde bruges til at betale Billet med, naar der til Sommer kom en Hvalfanger.

Hans Peter og Kvaksalver begærede

ikke senere at komme med paa Sæl-hundefangst. Alatta og hans Fæller hentede den ene Ladning efter den anden derude, men Dagene blev kortere og kortere, indtil de til sidst forsvandt, og den store Nat sænkede sig over Landet, denne Nat, der uafbrudt hvilede over dem i næsten to Maaneder.

Hans Peter havde det godt, der var Forraad nok i Huset og i Køddyngerne ved Siden af, men han kedede sig, og han længtes hjem. Den eneste Tidsfordriv, han havde, var Jagt paa Utøj. Og-saa dette bidrog til at knytte de to Drengene nærmere sammen, idet Hans Peter med stor Beredvillighed overlod den slikvorne Kvaksalver hele sit Jagtudbytte.

Engang imellem kørte de to Drengene ud paa de store Snevidder, mens Maanen og Nordlyset lagde sit dæmpede Skær over Landskabet. Men de havde faaet Ordre til ikke at køre ret langt, og derfor blev de snart kede af det. Saa drev de lidt ind i Nabohytterne for at sludre

og høre paa Fortællinger, den ene mere uhyggelig end den anden.

Da der var gaaet en Maanedstid af den lange Nat, blev Alatta syg. Han fik Feber, talte i Vildelse og slog om sig. Saa faldt han lidt til Ro, laa stille og stønnede, men snart kom Anfaldet igen. Arnafik søgte at berolige ham, holdt ved hans Hænder, tyssede paa ham, men det hjalp ikke.

Der gik et Par Dage, og han blev daarligere. Saa spændte Panigpark Hundene for og kørte efter Lægen, den store Aandemaner Majark.

Da der vel var gaaet en Dags Tid, kom Panigpark tilbage, og bagefter ham kom Majark og hans Hjælper. Hele Befolkningen fra de fire nærliggende Hytter indfandt sig. En saa stor Begivenhed maatte de naturligvis overvære.

Majark var ikke smuk, han var en gammel Mand med langt, tjavset, blaasort Haar. Ansigtets Rynker var fulde af Snavs, og de mere ophøjede Partier

glinsede af Fedt. Der var noget listigt over hans Ansigt. Han havde en Tromme med sig. Alatta laa inde paa Briksen, klagede sig imellem, men kunde ikke opfatte, hvad der gik for sig omkring ham. Majark stillede sig op paa Gulvet, og Tilhørerne sad rundt om paa Briksen, sammenstuvet som Sild i en Tønde. Der var Spænding over alles Miner, de havde en bestemt Følelse af, at nu skulde Spørgsmaalet Liv og Død afgøres.

Saa begyndte Forestillingen.

Majark hamrede paa Trommen af alle Kræfter, medens Munden var i bestandig mumlende, lallende Bevægelse. Saa begyndte han at vride Kroppen til begge Sider, Ansigtet fik et uhyggeligt Udseende, det var som fortrukket i Raseri. Han hævede og sænkede sig i Knæerne. Hans tjavsede Haar hang løst om Ansigtet og svingede frem og tilbage. Trommeslagene fulgte hurtigere efter hinanden, hans Bevægelser blev som en vild Dans. Tilhørerne sang en Slags

Omkvæd, der halvvejs lød som Bifaldsmumlen. Saa standsede han, saa tavs paa Alatta, blæste paa ham og strøg med sine Hænder hen ad hans Legeme, hvorefter han paany greb Trommen og hamrede løs. Tilskuerne stemte i med, højere end første Gang, og Aandemanerens Bevægelser blev hurtigere, hans Ansigt uhyggeligere, hans Sang eller Mumlen mere vanvittig.

Til sidst sank han om, træt og udmattet.

Da han havde pustet lidt, fremsagde han nogle ubetydelige Regler, som Alatta skulde holde, og forklarede, at han skulde have et Isbjørneskind for sin Ulejlighed.

Det var Hans Peters Skind, han havde faaet Øje paa.

Hans Peter blev noget lang under Øjnene. Det var et dejligt Skind, og han havde nu faaet i sit Hoved, at der kunde let komme en Hvalfanger, som ikke vilde fragte ham gratis hjem, og saa kunde han betale for Rejsen med Skindet. Men

nu saa han i Tankerne Aandemaneren forsvinde med det, mens han stod paa Strandbredden og saa Hvalfangeren sejle bort uden at tage ham med, fordi han ikke kunde betale for sig.

Arnafik forsikrede, at det eneste Isbjørneskind, som fandtes i Hytten, var ikke deres, men Majark opfattede det som en Udflugt og erklærede, at den syge ikke vilde komme sig, naar han ikke fik Skindet. Panigpark fortalte, hvorledes Hans Peter var kommet i Besiddelse deraf, og alle de øvrige bekræftede Sandheden af hans Ord. Majark lod da, som han af Medlidenhed vilde lade Drengen beholde Skindet, men Hans Peter huede ikke det listige Udtryk, der var i hans Øjne, og han lovede sig selv at være paa sin Post.

Majark fik i Stedet for nogle Kugler, en Del Krudt og flere Sælskind.

Da han gik, fulgte de ham alle ud og hjalp ham Hundene for Slæden. Imens blev hans Medhjælper derinde for at

pakke Tromme, Sælskind o. s. v. sammen. Ved en Fejltagelse fik han ogsaa fat i Isbjørneskindet, men Hans Peter, der var kravlet sidst ud, havde skjult sig i Gangen for at vogte sit dyre Skind. Han sprang straks ind og rev det fra Tyven. Der opstod et regulært Slagsmaal, mens Hans Peter raabte om Hjælp.

De andre kom kravlende ind, den ene efter den anden, deriblandt ogsaa Majark. Medhjælperen forklarede, at han mente, de skulde ogsaa have Bjørneskindet med. Majark stillede sig meget uskyldig an og bebrejdede den anden, at han ikke hørte sig ordentlig for.

Saa drog de af Gaarde, og nogle Dage efter blev Alatta rask.

— — —

Solen viste sig igen over Snemarkerne, det blev atter Dag og Nat. De to Drengene kunde færdes mere ude, og Tiden gled hurtigere for Hans Peter.

Det blev skiftende Vejr, og en Morgen, de kom op, saa de Havet derude. Hans

Peter stod længe og betragtede det, det var, som saa han en gammel Ven. Han saa Bølgerne hæve og sænke sig langt ude, han saa Flager og Isbjerge drive omkring. Han kunde ikke løsrive sig fra Synet. Uvilkaarlig vandrede han langt ud paa den tykke, landfaste Is for rigtig at nyde Synet af de hoppende Bølger. Han saa paa de drivende Ismasser, og han var ved at ønske, at han sejlede af Sted paa en af dem. Ikke i hele den lange Vinter havde han følt sig saa bunden som nu, da han saa Bevægelsen udenfor.

Saa en Dag forlod de Vinterhuset og flyttede i Telt, og kort Tid efter drog de mod Syd til deres Sommerboplads. Paa Vejen fik Drengene igen Anledning til at fange Søkonger. Arna fik bearbejdede Skindene af Hans Peters og lavede ham et Tæppe af dem.

— — —

Hans Peter begyndte at spejde ud over Havet, han kunde næsten ikke holde Øjnene fra det. Han blev nervøs, blev

bange for, at der ingen Hvalfanger skulde komme det Aar. Alatta fortalte ham, at det var god Tid endnu. Han spejdede og spejdede, blev mere og mere mismodig, han kunde knap spise. Kvaksalver trøstede ham, det bedste han kunde, søgte at adsprede ham og ønskede, at der skulde komme en Hvalfanger, skønt han helst vilde beholde Hans Peter. Alatta ventede ogsaa paa Skibe, ikke saa meget for at komme af med Hans Peter, som han var kommet til at holde af, men mere, fordi han manglede Krudt og Kugler, der var næsten uundværlige om Sommeren.

En Dag saa Hans Peter en svag Røg ude over Havet, Hjertet hoppede i Livet paa ham, og han løb hjem for at fortælle Nyheden. Men saa kom Spændingen. Bare den nu ikke sejlede længere Nord paa!

Nu kunde han se Skibet. Han havde ikke Øjnene fra det. Det kom nærmere.

Sejlede det ikke for langt ud?

Kvaksalver snakkede til ham, men han hørte det ikke.

Nej, det kom denne Vej!

Det lignede *Dagny*. Aa, bare det var det!

Jo, det var ganske sikkert det! — Og det styrede lige herind!

Hans Peter løb ud paa Isen, helt ud til den yderste Kant.

Jo, det var *Dagny*!

Eskimoerne kom paa Benene, de kom slæbende med deres Handelsvarer, og Mændene gik ud i deres Kajakker. Hans Peter var ked af, at han endnu ikke var dygtig nok, han kunde maaske da have laant Alattas. Nu maatte han taalmodig blive staaende paa Isen.

Skibet ankrede, og Baadene satte fra, omkredset af Kajakkerne kom de ind.

Hans Peter kendte flere af Matroserne, og der, der sad Trygve!

Knap var Baaden stødt mod Isen, før Hans Peter var ude i den. Mændene saa forbavset paa ham, men da han kom helt

hen til Trygve, kendte denne ham, gav ham et djærvt Haandtryk og en Velkomsthilsen.

Tre af Matroserne, deriblandt Trygve, roede ham straks ud til Skibet, imens fortalte han Nordmanden om sine Oplevelser.

Kaptajn O'Brien blev glædelig overasket, og det var en hjertelig Hilsen, han gav Hans Peter til Velkomst.

Lange Jim var ikke mere paa *Dagny*.

Saa roede de igen Hans Peter ind til Kysten, og han fik travlt med at pakke sine faa Ejendele sammen. Alatta, hans Hustru og Søn fulgte med ud paa Skibet, hvor den første, i hvert Fald efter sin egen Mening, gjorde nogle gode Forretninger med Kaptajnen. De besaa hele Skuden, tog derpaa en hjertelig Afsked med Hans Peter og blev roet i Land, hvorefter *Dagny* satte Sejl og Damp til og stævnede over mod Lancaster Sund, medens Kvaksalver stod inde paa Isen og saa langt efter den. Hans Peter stod

paa Agterdækket og vinkede ad ham, til Kvaksalver kom i Tanker om at vinke tilbage.

Men saa blev han til en lille Prik, og kort efter var der ikke andet at se end Landet. Det var med Vemod, Hans Peter saa tilbage paa det.

XI.

Der var Sorg i den lille Hytte, da de tre Fiskere var kommet hjem fra deres mislykkede Søgen efter Hans Peter. Hans Moder gik saa stille omkring, kunde imellem falde helt i Staver, staa og stirre ud af Vinduet, uden dog at se noget. Tankerne fløj tilbage til de mange Minder: hans første Forsøg paa at stavre omkring, hans glade Pludren, og hans smaa Unoder. De søgte ogsaa at trænge gennem det Slør, som de sidste Dage havde kastet over ham. Faderen laa i Sengen og pintes baade af Ulykken og Næringssorgen. Naboerne prøvede af og til at trøste dem med, at han godt kunde

være i Behold, men de følte tydeligt, at de ikke selv troede herpaa, og Forældrene endnu mindre.

Saa tre Dage efter kom Niels Hvas henimod Aften løbende med en Avis i Haanden, han svang den, mens han styrtede ind ad Døren.

„Her skal I se, her staar, at Hans Peter er i god Behold!“

„Hvad gør der?“ udbrød Moderen.

„I kan selv se,“ svarede Niels Hvas, og rakte Avisen til Faderen, idet han holdt Fingeren der, hvor Meddelelsen stod.

Denne greb Avisen, og hans Kone stillede sig op for at læse med. Der stod med fede Typer:

Grønlandsfareren *Prins Frederik* har fisket Hans Peter i Skagerak. Alt vel!

„Vor Herre være lovet!“ udbrød hun, og greb sin Mands Hænder. „Nej, jeg havde dog aldrig troet, at jeg skulde have oplevet saa stor en Glæde!“

Hele Fiskerlejet tog Del i deres Lykke,

og Marie snakkede i lange Tider ikke om andet end Hans Peter, som var druknet og derefter rejst til Grønland, hvorfra han kom hjem med Isbjørne, Dukker og mange andre Ting.

*

*

*

Saa kom der en Dag et Brev til Far. Det var fra *Prins Frederiks* Kaptajn. Faderen sled sig igennem det og blev ligbleg.

Mathilde, som kom til, udbrød: „Hvad er der da?“

Det kom tonløst.

„Hans Peter er død!“

„Nej, Herre Gud da!“ skreg hun og greb om ham.

De tyggede sig begge gennem Brevet, mens Taarerne rullede ned ad Moderens Kinder, og Faderen af og til maatte viske Kinden med Bagen af Haanden.

Da Sorgen ramte dem anden Gang, blev det næsten haardere end første,

men som Tiden randt, mildnedes ogsaa den, og Ulykken begyndte at gaa over i Minderne.

*

*

*

Det var en stille Aften i November, det var saa mildt, som var der Foraar i Luften. Solen sendte sine sidste Straaler ned over Jorden. De dvælede ved de højeste Klitbakker, som i et langt Farvel, som kunde de ikke løsrive sig, skønt Klokkerne fra de nærmeste Kirker forkyndte ud over Landet, at nu gik Solen i Bjerger.

Hans Peters Moder stod i Døren til Faarestien og kaldte paa Faarene, som kom løbende i en Række bag efter hinanden. Frants kom med en Kurv paa Nakken, han havde været paa Fiskeri. Marie, som havde staaet hos sin Moder, løb hoppende imod ham og strak sin lille Haand ind i hans.

Postvognen kom rullende hen ad

Landevejen, som førte lige forbi. Mathilde lagde Mærke til, at Kusken knaldede usædvanlig lystigt med Pysken, men hun tænkte ikke, at der laa nogen dybere Betydning deri.

Saa standsede Vognen, og en sømandsklædt Gut paa 13 Aar hoppede ned. Det var Hans Peter. Hans Moder kendte ham straks, stod et Øjeblik som lamslaet, saa løb hun imod ham og greb ham i sine Arme, medens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder.

„Aa, Gud ske Lov og Tak!“ raabte hun, „det er Hans Peter, min egen Dreng!“

Faderen stod lidt forundret og saa paa Forestillingen, men saa gik det op for ham, hvad der var foregaaet, og han aabnede sine Arme, lige som Hans Peter havde sluppet sin Moder for at hilse paa ham.

Marie stod lidt borte og saa meget utilnærmelig ud, hun havde saa godt som glemt Hans Peter, og hun kendte

ikke noget til den fremmede Dreng, Forældrene tog saa kærligt imod.

Han tog et Skridt hen mod hende.

„Kom og hils paa „store Bror“.“

„Fy, fremmede Dreng!“ sagde hun.

Hun var stadig utilnærmelig.

Imidlertid havde Kusken sat en stor Pose ned paa Jorden og var kørt videre, og mens Moderen spurgte, og Hans forklarede, tog Faderen Posen under Armen, og de gik ind. Marie fulgte nysgerrig efter.

Der blev en Snakken, Spørgen og Fortællen, og imens fremviste Hans Peter en Tegnebog, det vil sige, hans Moder maatte sprække den ud af Foret paa hans Vest. Den var velspækket, idet den indeholdt 300 Kr. i danske Penge. Det var Resterne af Isbjørneskindet.

Saa undersøgte man Posen. Der var en Kasse, som viste sig at indeholde Porcelænskopper. Marie listede sig lidt nærmere. Saa kom der et dejlig blødt Tæppe af Søkongeskind. Marie fik Næsen

helt hen til Posen. Der kom nok en Kasse, og indeni laa i broderlig Forening en Pibe og en lyslokket Dukke, som kunde lukke Øjnene og sove. Marie hoppede og gav den fremmede Dreng et Kys.

Hun blev den allerivrigste til at stikke sin Haand ned i Posen og hale frem.

Det blev den glædeligste Dag, man havde oplevet i det lille Hus bag Klitbakkerne.

